

Exod - Comentarii Jean Koechlin

Exod 1:1-22

Situatia s-a schimbat radical in Egipt de la Geneza pana la Exod. Acum faraon si poporul sau sunt caracterizati prin aceea ca nu-l cunosc pe Iosif (v. 8; Fapte 7.18). Cel care salvase Egiptul si sustinuse viata unei intregi natiuni a fost uitat cu desavarsire! Tot asa este si astazi in lumea al carei print este Satan. Isus Mantuitorul nu-Si gaseste loc in gan durile oamenilor. Si, in mod similar, ca urma re a faptului ca nu Il cunosc pe Dumnezeu si pe Fiul Sau, sufletele sunt tinute intr-o grea robie, sub care unele gem, dar de care marea majoritate nici nu se sinchisesc. Aceasta robie sub care Sa tan ii tine pe oameni este zugravita in chip izbitor prin muncile la care copiii lui Israel erau siliti fara mila (v. 13). Dar subiectul cartii Exod este rascum pa ra rea: eliberarea poporului lui Dumnezeu scos de sub aceasta grozava robie – dar aceasta cere mai intai descrierea starii sale tragice. Imparatul cel rau ordona uciderea baietilor nou-nascuti in Israel (comp. cu Matei 2.16), dar Dumnezeu Se foloseste de femei care se tem de El si care nu tremura la porunca impa ratului, pentru ca, prin acestea, sa infranga pla nu rile vrajmasului. Cat de pretioase sunt pen tru ini ma lui Dumnezeu toate semnele de credin ciosie in mijlocul acestei scene unde domneste Sa tan!

Exod 2:1-14

Dumnezeu, in harul Sau, nu a dorit sa-Si lase poporul in robie. El le-a dat un salvator: pe Moise, simbol al lui Hristos, a carui istorie ne este relatata in numeroase locuri din Scriptura (Fapte 7.20 ...; Evrei 11.23 ...). In cosuletul (sau chivotul) pe care i l-a pregatit mama lui avem o imagine a gri jii deosebite cu care parintii crestini isi protejeaza copiii de influentele daunatoare ale lumii din afara. Dar numai aceasta grija nu este suficienta. Este ne ce sara credinta: cosuletul trebuia pus pe apa. Si Dumnezeu raspunde acestei credinte cu o salvare providentiala. El dirijeaza totul din um bra. In fi nal, porunca lui faraon nu va avea alt rezultat de cat acela de a pre gati in insasi casa lui un rascumparator pentru Israel. Ajuns la maturitate, Moise da dovada de o credinta de exceptie, ca si parintii sai. Evrei 11. 24 ... subliniaza cum el refuza viitorul stralucit care i se ofera; el alege ... soco teste ... si care ii este secretul? „Privea spre rasplatire“. Maret exemplu pentru toti cei care avem inainte aceasta alege re: lumea cu gloria si cu pla ce rile ei, sau „ocara lui Hristos“! Moise venise pen tru a-si elibera po po rul. Dar si din punerea lui deoparte putem des prin de invataturi importante. Oricat de mare ar fi afectivitatea noastra, nu-L putem urma pe Hris tos prin puterea noastra naturala (v. 12; comp. cu Ioan 18.10).

Exod 2:15-25, 3:1-6

Moise a renuntat la pozitia si bogatia lui pen tru a-si ajuta fratii asupriti. Respins de ei, fugе intr-o tara straina. Acolo, dupa ce se infatiseaza ca unul care ajuta si poto leste setea (v. 17), primeste o sotie si devine pastor. Toa te aceste trasaturi ne fac sa ne gandim la Fiul lui Dum nezeu care Si-a parasit

gloria pentru a veni sa cerceteze si sa mantuiasca pe poporul Sau Israel. Ai Sai nu L-au primit (Ioan 1.11). El este acum departe de lume, ca Marele Pastor al oilor si ca Mirele Bisericii castigate prin harul Sau si care acum are parte de respingere, ca si El. Au trecut patruzeci de ani din viata lui Moise si Dumnezeu este pe cale sa i Se descopere intr-o „vedenie minunata“. Pentru Agar, El alesese o fantana, pentru Iacov, o scara, iar pentru Moise, acest misterios rug in flacari. Poti spune si tu unde si cum L-ai intalnit pe Domnul? Dumnezeu doreste sa-i arate lui Moise indura rea Sa fata de poporul ales. In mijlocul cup torului Egiptului, Israel era, ca si acest rug, in cer cat, dar nu nimic prin foc. Tot asa este si acum pentru rascumparati Domnului. Rostul incercarii de foc este sa nimiceasca raul nejudecat din mijlocul lor. Numai in Hristos, focul divin care a venit din plin asupra Lui nu a gasit nimic care sa poata fi mistuit (Psalmul 17.3).

Exod 3:7-22

In timpul lungilor ani de servitute in „cuptorul de fier“ al Egiptului (Deuteronom 4.20), Dumnezeu nu a ramas indiferent fata de suferintele poporului Sau. El Si-a amintit de promisiunile facute lui Avraam (Gen. 15.13, 14), lui Isaac (Gen. 26.3) si lui Iacov (Gen. 46.4). Sosise si momentul sa Se faca cunoscut alor Sai prin Moise, prezentandu-Se ca Dumnezeul parintilor lor, care in acelasi timp este si Dumnezeul care Se gandeste la ei cu dragoste, pentru a-i elibera. Oare nu este in aceeași masura cazul ca El sa fie cunoscut de toti cei care gem sub povara pacatelor lor? Sta rea jalnica a fapturilor Sale pierdute nu putea sa nu-L miste pe Dumnezeu, intocmai cum nu putea sa nu vada suferintele lui Israel si sa nu auda strigatele si gemetele lor. Da, El nu Se multumeste numai sa ia cunostinta de „durerile“ lor (v. 7). El adauga: „Am coborat ca sa-i scap“. Dumnezeu S-a coborat pana la noi in Isus si prin El suntem eliberati. Dar S-a oprit El aici? Nu, El a dorit ca mai departe sa ne faca poporul Sau, sa ne puna intr-o relatie cu El si sa ne imbovneasca (v. 22). Dumnezeu li dezvaluie lui Moise Numele Sau: „EU SUNT“, Cel a carui prezenta umple eternitatea. El exista, El este, toate celelalte decurgand din aceasta (Isaia 43.11, 13, 25).

Exod 4:1-17

La curtea lui faraon, Moise invatase toata in telepciunea Egiptului. Dar nu invatase sa-L cu noasca pe „EU SUNT“. Anii petrecuti in palatul regal nu l-au facut un instrument potrivit pentru eliberarea poporului sau. Uciderea egipteanului lui a demonstrat tocmai contrariul. Dupa patru zeci de ani in scoala lui faraon sunt necesari alti patruzeci de ani in scoala lui Dumnezeu, tocmai in Madian. Rezultatul este ca Moise nu mai are nimic care sa-l faca mandru. Odată „puternic in cuvintele lui si in fapte“ (Fapte 7.22), de clara acum ca nu are vorbirea usoara si lasa deoparte toate capacitatile personale. Dar, daca pe buna dreptate te a incetat sa se increada in sine, el inca nu se increde pe deplin in Dumnezeu. Trebuie sa in vete ca Domnul, cand cheama pe cineva in slujba, da si puterea necesara pentru implinire. Toiagul preschimbat in sarpe arata ca, daca Dumnezeu ii permite lui Satan sa lucreze pentru o clipa, tot in puterea Lui sta si sa-i nimiceasca lucrarea. La cruce, Hristos a triumfat asupra puterilor raului (Coloseni 2.15). Mana pusa in san (inima: izvorul raului) care se acopera de lepra si care apoi este facuta sanatoasa ilustreaza puterea lui Dumnezeu de a indeparta pata pacatului.

Exod 4:18-31

Înainte Moise plecase fără să fi fost trimis de Dumnezeu. Acum, când îl trimite Domnul, ri di ca tot felul de obiecții posibile pentru a nu urma chemarea: încă pe ci tatea sa (3.11), ignoranța sa (3.13), lipsa lui de autoritate (4.1), de talent în a vorbi frumos (v.10), de aptitudini pentru această misiune a sa, cu dorința ca altcineva să o îndeplinească (v.13), eșecul primei lui încercări (5.23), lipsa de înțelegere manifestată de frații săi (6.12). Oare nu ve-nim și noi deseori cu asemenea motive pentru a nu asculta? Versetele 24-26 ne amintesc de faptul că, înainte de a intra într-o slujbă publică, este necesar ca slujitorul lui Dumnezeu să-și fi pus propria casă în ordine. Până acum, probabil sub influența soției sale, Moise nu-și căsătorise fiul în semn de condamnare a carniei. Dumnezeu o cerea (Gen. 17.10-14) ca pe un lucru necesar și drept în casa slujitorului Său. Și aceasta era o problemă care trebuia rezolvată sub amenințarea morții! Versetele 27 și 28 ne indică unde sunt chemați să se întâlnească frații: la muntele lui Dumnezeu – și, de asemenea, care trebuie să fie subiectul conversației lor: Cuvântul lui Dumnezeu și lucrările Sale minunate. La începutul capitolului, Moise spusese: „Iată, nu mă vor crede“. Dar Domnul le-a pregătit inimile, astfel ca la sfârșitul capitolului putem citi: „și poporul a crezut“ (v.31, comp. cu 2 Cronici 29.36). Chiar înainte de a fi fost eliberați, ei se pleacă înaintea Lui.

Exod 5:1-14

Egiptul oferea o imagine zguduitoare a lumii, altfel spus, a societății omenești organizate fără Dumnezeu. Prin chiar respingerea autorității lui Dumnezeu, lumea și-l ia ca șef pe Satan, nu mișcă și „sta pe nișorul aces-tei lumi“ (Ioan 16.11). Este un print dur și fără scrupule, a cărui imagine ni se prezintă prin crudul fărâșon. Când unui suflet începe să i se trezească conștiința și geme pentru eliberare (precum Israhel în acest capitol), Satan nu precupește nici un efort ca să-l țină și să-l prindă și mai strâns, împovărandu-l cu munci suplimentare (vezi v.9). El distragea acea perioadă printr-un iureș de activități, pentru a-i abate gândurile la untrice și a-l împiedica să găsească timp să se ocupe de nevoile sufletului său. Da, am cunoscut și noi prea bine ce înseamnă a geme sub jugul lui Satan, „robi ai păcatului“ (Romani 6.17), „robiți diferitelor poftes și plăceri“ (Tit 3.3), incapabili să ne eliberăm prin propriile eforturi. Este oare cu putință ca dintre cititorii noștri să se găsească cineva în această stare? Cuvântul lui Dumnezeu îi oferea o eliberare deja împlinită. Hristos, Cel care este mai mare decât Moise, nu numai că a vestit-o, ci El însuși a împlinit această răscoală rară. El a smuls sufletele noastre de sub groaznică robie a diavolului, a lumii și a păcatului.

Exod 5:15-23, 6:1-8

Faraon nu da nimic; dimpotrivă, devine din ce în ce mai sever. În zadar se plâng la el (v.15-18). Nu numai că Satan nu cunoaște îndurarea, ci își găsește plăcerea în nenorocirea robilor săi. Abia dacă este satisfăcută o poftă, ca apoi să apară o altă și trebuie să fie împlinită imediat. Nu mai Hristos poate satisface o inimă în mod desăvârșit. Uneori Dumnezeu randuiește lucrurile astfel încât eliberarea nu este imediată, pentru că omul, simțind apăsarea jugului vrăjmasului și adâncimile stării sale nerocite, să fie în sfârșit gata să recunoască faptul că numai Dumnezeu îl poate scapa de

acestea. Raspunzand la descurajarea robilor Sai (v.23), Dum nezeu nu le face nici un repros. Dimpotriva, este ocazia unei noi revelatii din partea Lui. DOMNUL sau „Iehova“ este numele pe care Dumnezeu Si-L ia in relatia Lui cu Israel. Pentru patriarhi, El era Dumnezeuul cel atot puternic (Ebr. „El-Sadaï“), Proprietarul cerului si al pamantului. Acum scopul Lui este de a introduce o relatie noua, ceea ce de asemenea li aduce un nume nou: „Eu sunt DOMNUL!“. DOMNUL este Cel care nu Se schimba niciodata si care ramane credincios lega mantului Sau. Pentru noi, credinciosii din vremea harului, El are un nume si mai scump, acela de Tata, pe care Isus a venit sa ni-L faca cunoscut (Ioan 17.26).

Exod 6:9-30

In v. 6 - 8, Dumnezeu i-a dezvaluit lui Moise intreg planul Sau de mantuire, ca o consecinta a noului nume, DOMNUL, pe care Si l-a luat in relatie cu Israel. Si acest plan de mantuire este inca o data cer ti ficat prin sem na tura Sa: „Eu sunt DOMNUL“. „Eu, Eu sunt Acelasi, care iti sterg fara delegile, pentru Mine, si nu-Mi voi mai a minti de pacatele tale“ va confirma Dumnezeu in Isaia 43.25. Este trist sa remarcam ca Israel, „din cauza descurajarii“ (v.9 nota b: sau a nerabdarii; sau a nelinistii duhului), nu asculta. Este prima manifestare a ne credintei acestui popor, urmata, vai, dupa cum vom vedea, de un sir lung de caderi similare (Psalmul 106.7). La randul sau, Moise este din nou ingrijorat si descurajat. Credinta lui nu este in masura sa-si insu seasca Numele si promisiunile DOMNULUI. Atunci Dumnezeu Isi indreapta atentia spre ai Sai. Ei sunt amestecati cu strainii, dar ochii Lui ii disting si li face placere sa-Si aminteasca de numele lor. „Domnul ii cunoaste pe cei care sunt ai Sai“ (2 Ti motei 2.19). Si sa ne mai amintim si versetul care este o incurajare pentru credinciosi, orice varsta ar avea ei: „Ochii Domnului privesc spre cei drepti si urechile Lui sunt deschise la strigatul lor“ (Psalmul 34.15; 1 Petru 3.12). Avem aici numele mai multor membri ai familiei lui Levi care, fie in bine, fie in rau, au jucat un rol important in istoria lui Israel: Core si fiii sai, cei patru fii ai lui Aaron, Fineas ...

Exod 7:1-13

In Psalmul 90 (o rugaciune a lui Moise, omul lui Dumnezeu), Moise se refera la varsta de 80 de ani ca fiind limita a vietii pentru un om viguros. Totusi aceasta este chiar varsta la care el insusi isi va incepe slujba (v.7). Cand Dumnezeu cheama un slujitor, El incepe prin a anula puterea naturala a acestuia, asigurandu-i apoi noi surse de putere care, intr-o maniera evidenta, isi au originea in El Insi. Domnul a facut cunoscut mai dinainte gandurile Sale lui Moise si lui Aaron. Acele lucruri care pentru egipteni erau urgii (9.14), in relatie cu poporul lui Dumnezeu erau numite „semne“ (v.3), randuite pentru invatatura lor morala. In felul acesta ii invata Dumnezeu pe crestini cu privire la lume, la Satan si la sarmanele sale victime. Cuvantul Sau ne ajuta sa intelegem „marile judecati“ care se vor abate asupra oamenilor fara pocainta. Ne mai spune de asemenea despre modul cum Isi va scoate din aceasta lume poporul rascumparat, pentru a-l introduce in patria cereasca (v.4). De aceea, iubiti prieteni crestini, ce fel de oameni ar trebui sa fim noi, printr-o purtare sfanta si evlavioasa! (2 Petru 3.11). Moise si Aaron prezinta inaintea lui faraon si a slujitorilor sai semnele anuntate in cap.4. Vorbind despre victoria asupra lui Satan (sarpele) si asupra pacatului (lepra), putem vedea in ele o ilustrare simplificata a Evangheliei.

Exod 7:14-25

Daca egiptenii nu tin cont de primele doua semne, asa cum ii spusese Domnul lui Moise, urmeaza al treilea semn, cu adevarat serios: apa transformata in sange. Apa ne vorbeste despre li chidul care racoreste si da viata, in timp ce san gele varsat vorbeste despre moarte. Cuvantul i-a fost dat omului pentru a-i oferi viata, dar, daca acesta nu il primeste si refuza sa creada, acelasi cuvnt va deveni pentru el judecata si moarte (cititi Ioan 12.48). Astazi Cuvantul vesteste harul, dar si judecata pentru cei care nu-l primesc. Intr-un fel sau altul, toti il vor intalni, fie in prezent, spre viata, fie mai tarziu, spre moarte! Ceea ce vorbise Domnul a venit asupra egiptenilor. Nilul, artera vitala a tarii, din care ei isi facusera un zeu, devine acum un obiect care provoaca dezgust si scarba. Sangele umple raul, caalele, baltile, iazurile, chiar si vasele. Toate izvoarele la care lumea isi potolea setea sunt otravite si ucid gatoare (v.18). Sa ne ferim sa bem din ele! Si de aceasta data vrajitorii fac acelasi lucru prin farmecele lor. Prin puterea lui Satan, ei imita ceea ce aduce moartea numai pentru a face si mai mare nenorocirea poporului. Ar fi facut mult mai bine daca si-ar fi aratat talentele transformand san gele in apa, dar erau incapabili de asa ceva.

Exod 8:1-19

La porunca Domnului, Aaron isi intinde mana si de data aceasta tara este invadata de broaste. Moise a incetat sa puna in discutie poruncile lui Dumnezeu; el are acum siguranta deplina in Cel care l-a trimis si, fata-n fata cu faraon, il intreaba: „cand (pentru ce timp) sa ma rog pentru tine?“ (v.9). „Mareste-ne credinta“, L-au rugat ucenicii pe Domnul (Luca 17.5). Si aceasta trebuie sa fie si rugaciunea noastra. Dupa broaste, paduchii sunt cei care umplu Egiptul. Vrajitorii, care in doua randuri pana atunci il imitaseră pe Aaron, de aceasta data sunt invinsi. Nebunia lor a fost data pe fata. 2 Timotei 3.8 ne da numele lor: lane si lambre. Ei ii reprezinta pe pretinsii crestini, cei care au o forma de evlavie, insa fara adevarata credinta. Pentru a fi crestin nu este suficient sa-i imiti pe cei care sunt adevarati copii ai lui Dumnezeu. Cineva poate sa ia parte la strangeri, sa citeasca Biblia, sa faca multe lucrari bune... si sa nu fie deloc crestin. Nimic nu este mai simplu decat sa pretendem ca suntem ai Domnului, inselandu-i pe altii si, probabil, inselandu-ne si pe noi insine. Drag prieten, ai adevarata credinta, sau numai ceva care se aseamana cu ea? Destinul tau etern depinde de raspunsul la aceasta intrebare.

Exod 8:20-32

A patra plaga este musca caineasca. Roiurile patrund in case si ruineaza Egiptul, cu exceptia tinutului Gosen. Din punct de vedere moral, aceste muste veni noase ne fac sa ne gandim la barfeli, la gelozii si la toate sursele de iritare care invenineaza relatiile din familie si din societate ale oamenilor din lume, dar care nu-si gasesc loc in casele copiilor lui Dumnezeu. Faraon este acum gata sa faca oarecare concesii: „Mergeti – spune el – jertfiti Dumnezeului vostru in tara!“ (v.25). Dar aceasta era imposibil! Domnul poruncise sa mearga in desert cale de trei zile (cap. 3.18). Trei zile: este timpul pe care Domnul Isus l-a petrecut in mormant intre moartea Sa pe cruce si dimineata invierii Sale. Vrajmasul voia sa ne lipseasca de cunoasterea acestor adevaruri care amintesc de infrangerea sa. Dimpotriva, o manifes tare de inchi nare care nu contine amin tiera crucii si a invierii nu-

deranjeaza deloc. Lumea admira viata Domnului Isus si ii apreciaza pe oamenii de bine. Este o lume cu o religie proprie, care nu are nimic impotriva daca avem si noi o religie a noastra. Dar crucea si prezenta in ceruri a unui Hristos viu, fundamente ale inchinarii noastre, condamna lu mea si ne despart categoric de ea (Galateni 6.14).

Exod 9:1-16

O ciurma „foarte mare“ se abate de data aceasta asupra vitelor. Dumnezeu cruta turmele lui Israel, din care aveau sa fie luati miei pentru Paste si, mai tarziu, pentru alte jertfe. Apoi erup bube pe oameni si pe animale. Inima regelui ramane insensibila, desi, remarcati expresia, „in inima lui“ trimitea Dumnezeu toate aceste plagi (v.14). Cum se poate explica aceasta indarjire a lui fara on impotriva lui Israel? Satan stia ca din acest popor trebuia ca, intr-o zi, sa Se nasca Mesia, Unul mai mare decat Moise, care avea sa-i elibereze pe oameni de sub jugul lui si care avea sa-l invinga. De aceea el a cautat sa-l tina pe Israel in robie cat mai mult cu putinta. Dar aceasta incapatanare n-a putut face altceva decat sa scoata in evidenta si mai mult puterea lui Dumnezeu si sa-i faca numele vestit pe tot pamantul (v. 16, citat in Romani 9.17). Pus inaintea puterii lui Dumnezeu, dar si a milei Lui, cu care a indepartat succesiv broastele, tan tarzii, mustele cainesti ..., orgoliosul faraon si-a impietrit intentionat inima, refuzand sa se pocaiasca. Cate per soane nu-si impietresc inima in fata celei mai mari minuni a harului: Fiul lui Dumnezeu murind pentru mantuirea oamenilor pierduti!

Exod 9:17-35

A fost anuntata si cea de-a saptea urgie: grin dina. Pentru prima data ii vedem pe egipteni temandu-se de Cuvantul Domnului si punandu-si turmele la ada post. Scopul catastrofelor permise de Dumnezeu este acela de a-i face pe oameni sa-si aminteasca de prezenta Lui. Astazi suntem atat de mandri de progresul stiintei, prin care credem ca putem controla fortele naturii! Dar Dumnezeu, pentru a ne aminti cine este Stapanul lumii, permite cataclisme naturale, de zastre imprevizibile: cutre mure de pamant, epide mii, invazii de insecte ... toate acestea aratand ce creatura marunta este omul si umilindu-i mandria (Iov 38.22, 23). Prin orice mijloc, El cauta sa intoarca spre El gandurile oamenilor. In adevar, de cele mai multe ori prin asemenea chemari la ordine, oamenii sunt facuti sa mediteze si sa fie pre ocupati cu destinul lor etern. Cate suflete ne cajite au gasit in Isus adapost nu numai impotriva furtunilor de aici, de jos, ci si impotriva judecatii eterne! Dumnezeu stabileste cu grija intensitatea si durata incercarii. Aceasta nu merge mai departe de cat per mite El. Sunt lovite inul si orzul, nu graul, nici alacul (v.31, 32 vezi si nota b). Cat despre preaiubitii Sai, ei se bucura de minunata Lui protectie pe toata perioada furtunii.

Exod 10:1-11

„Am pacatuit“, a recunoscut Faraon (9.27). Era aceasta o pocainta adevarata? Nu, deoarece, de indata ce a incetat grindina, el a continuat sa pa catuiasca (9.34) si intentionat si-a impietrit inima. Dar, de acum incolo, Domnul va fi Cel care ii va impietri inima (v.1). Cat de grava era situatia! Dumnezeu vorbeste o data, de doua ori (Iov 33.14), chiar de mai multe ori. Apoi intr-o zi este prea tarziu. Cititorule, de cate ori ti-a vorbit tie Dumnezeu? Iata acum lacustele amenintand Egiptul deja ruinat.

Iosif salvase tara: faraon o ruina; tot astfel, Satan conduce lumea spre ruina ei. Acum i se face o noua propunere lui Moise: Numai adultii sa mearga sa tina sarbatoarea. Copiii sa ramana in tara. In acelasi chip se straduieste Satan sa ne stapaneasca sufletele, prin afectiuni naturale, prin legaturile de familie. Dar sa citim din nou raspunsul maret si impresionant al lui Moise in v. 9. Nici un membru al familiei credintei, oricat de mic ar fi, nu va ramane in puterea vrajmasului. Dragi prieteni tineri, sa nu credeti ca numai parintii trebuie sa se preocupe de crestinism! Ca minul crestin este o entitate si de aceea sunteti chemati sa-i urmati principiile, sa va conformati obiceiurilor si restrictiilor, chiar daca, personal, nu i-ati inteles in totul valoarea si necesitatea.

Exod 10:12-23

Tot ceea ce scapase de grindina este acum distrus de lacuste. Ce dezastru grozav! „Am pacatuit“, a repetat Faraon cu o evidenta rea-credinta, urma rind numai sa fie scapat de lacuste. Dar „Dumnezeu nu Se lasa (Lit: nu este) batjocorit“ (Galateni 6.7). Faraon a lasat sa tina ca clipa potrivita (Ieremia 46.17) si Dumnezeu ii impietreste din nou inima. Apoi vine in tunericul, trei zile intregi de intuneric! Este un semn cu un inteles evident pentru egipteni. Soarele, sursa de lumina, de caldura, de viata, cel pe care-l adora ca zeu (Ra), apare neputincios inaintea Creatorului universului. Dar in toate casele copiilor lui Israel era lumina. „Oricine crede in Mine sa nu ramana in intuneric“, declara Domnul Isus (Ioan 12.46). Si, din nou: „Eu sunt Lumina lumii; cine Ma urmeaza pe Mine nicidecum nu va umbla in intuneric, ci va avea lumina vietii“ (Ioan 8.12). In mijlocul unei lumi pline de umbrele intunecate ale pacatului, credinciosul poate totusi distinge prezenta lumii, pe Hristos locuind in el (Ioan 14.23). Ca urmare, pentru el totul este limpede: starea lumii, viitorul ei si starea inimii lui. El stie unde poate pasi in siguranta. Ceea ce face poate fi vazut de toti (Luca 11.36).

Exod 10:24-29, 11:1-10

Noua urgie au venit succesiv peste tara Egiptului. Mai ramanea a zecea, mai grozava decat toate cele dinainte, a carei semnificatie o vom vedea in continuare. Ea a fost precedata de o ultima propunere a lui faraon: „Mergeti, slujiti Domnului; numai turmele voastre sa ramana“ (v.24), care urma sa impiedice poporul sa aduca jertfe si darurile. Recunoastem bine in aceasta eforturile lui Satan de a ne lipsi de Cel care este Jertfa desavarsita. El face orice pentru a ne lua bucuria lui Hristos, mai ales atunci cand venim pentru a-L oferi Tatalui in inchiinare. Vai, cat de des ii reuseste aceasta! Rezultatul este o pierdere pentru noi, dar, mai presus de orice, Dumnezeu este lipsit de jertfa scumpa pe care o asteapta de la rascum parintii Sai. Si, la modul general, raspunsul lui Moise ne aminteste ca Dumnezeu are drept nu numai asupra noastra, ci si asupra a tot ceea ce este in posesia noastra. Moise „a iesit de la Faraon aprins de manie“ (v.8). Il vom vedea in mai multe randuri pe acest om al lui Dumnezeu manios, tocmai pe el, care era „foarte bland, mai mult decat toti oamenii care erau pe fata pamantului“ (Numeri 12.3; vedeti Exod 16.20; 32.19; Levitic 10.16; Numeri 16.15; 31.14). Dar era vorba de gloria lui Dumnezeu si de binele popoului Sau. Are mania noastra intotdeauna o cauza atat de dreapta?

Exod 12:1-16

Ajungem acum la prezentarea Pastelui, intr-un ca pitol dintre cele mai importante din tot Ve chiul Testa ment. Rascumpararea promisa se va implini in acelasi timp cand asupra Egiptului se va abate cea mai grozava dintre ju decati. Pacatul merita moartea si toti au pacatit, atat israelitii cat si egiptenii. Dar, pentru ei care faceau parte din poporul lui Dumnezeu, un miel va muri in locul lor, imagine clara si emoti onanta a lui Isus, „Miel fara cusur si fara pata ... cunoscut in adevar mai inainte de intemeierea lumii“ (1 Petru 1.19) si dat mortii la timpul hotarat de Dumnezeu. «Sa ne insusim aceasta jertfa»: iata ce semnifica «a manca pastele». Hristos a trecut prin focul judecatii divine: mielul era fript la foc. Si sa ne gandim la chinurile Lui avand dureroasa cunostinta ca pacatul nostru L-a dus acolo; aceasta corespunde cu ierburile amare. Mielul era mancat in familie. Parintii, copiii, fie care din casa isi avea partea lui. Drag cititor, ai experimentat tu in mod personal ce inseamna «a manca pastele»? Ti-ai insusit tu prin credinta moartea ispasitoare a Domnului Isus? Ziua convertirii, punctul de origine al noii vietii (v.2), nasterea din nou a copiilor lui Dumnezeu, este o data care nu trebuie uitata!

Exod 12:17-27

Aluatul, simbol al raului, trebuie indepartat cu maxima atentie (cf. 1 Corinteni 5.7, 8). Nu putem sa ne insusim lucrarea lui Hristos si sa ne bucuram din plin de ea cat timp nu ne-am marturisit si nu am abandonat fiecare pacat de care avem cunostinta. Israelitului ii mai ramanea sa faca doar un lucru, cel putin cit de Domnul lui Moise in v.7: trebuia sa inmoaie un buchet de isop in sangele mielului si sa unga cu el pragul de sus si amandoi usorii usii casei sale. Fa cand aceasta, capul familiei trebuia sa creada doua lucruri: in primul rand ca Dumnezeu avea sa loveasca prin judecata si, in al doilea rand, ca sangele avea puterea de a-l proteja pe el si pe ai sai. Ca si copiii din familiile israelitilor, putem intreba: „Ce inseamna aceasta slujba pentru voi?“ (v.26). Nu este oare aceasta o imagine a scumpului sange al lui Hristos care ne pune la adăpost de judecata? „Eu voi vedea sangele“ spusese DOMNUL (v.13), in timp ce israelitii, dinauntru, nu-l vedeau. Mantuirea noastra nu depinde de modul in care apreciem noi lucrarea lui Hristos, nici de intensitatea sentimentelor noastre cu privire la acest subiect. Nu, ci depinde de felul cum o vede Dumnezeu. Pentru El, sangele are eficienta deplina si totala in indepartarea pacatului. Sa ne punem si noi in crederea in lucrarea de savarsita implinita de Domnul Isus si acceptata de Dumnezeu (1 Ioan 1.7).

Exod 12:28-39

In timp ce in casele lor israelitii mananca pastele sub protectia sangelui mielului, afara, in noapte, domneste groaza si nimicirea. Ingerul micitor trece si loveste intaii-nascuti si marii strigati de deznadejde rasuna in tot Egiptul. Este a zecea si ultima plaga, imagine a unei judecati infinite mai grele, pe care Scriptura o numeste moartea a doua, pregatita pentru cei care nu s-au pus la adăpost prin Mielul lui Dumnezeu. Nici o deosebire intre un prizonier din inchisoare si Faraon insusi (v.29). Tot astfel, nu se va face deosebire cand toti mortii, „mari si mici“, vor sta inaintea scaunului lui Dumnezeu de judecata din Apocalipsa 20. Pentru copiii lui Israel sosise timpul sa plece. Ei mancasera pastele in graba, cu mijlocul incins, cu incalta mintea in picioare, cu toiagul in mana (v. 11), aratand prin aceasta ca sunt un popor despartit, strain, gata de plecare. Suntem si noi asa? Prin zelul nostru pentru Dumnezeu, prin detasarea noastra fata de lucrurile de aici, de jos, prin sobrietatea noastra, pe scurt, prin tot

com porta mentul nostru, ceilalti ar trebui sa vada ca, fiind rascumparati prin sangele Mielului, suntem in orice moment gata sa plecam spre caminul nostru etern.

Exod 12:40-51, 13:1-10

Dumnezeu face ca totul sa inceapa din ziua rascumpararii (12.2; 1 Regi 6.1). El instituie pastele ca o randuiala perpetua. Gandul vrajma sului, in ce priveste Mielul, este „sa nu i se mai aminteasca numele“ (Ieremia 11.19). Dar Dumnezeu, pentru care lucrarea Fiului Sau are un pret asa de mare, Se ingrijeste ca amintirea Lui sa fie mereu innoita. „Este noaptea de tinut pentru Domnul“ proclama El (v.42), si, mai departe: „aduceti-va aminte de ziua aceasta“ (13.3). Inlocuind Pastele cu Cina comuna, Domnul Isus le-a cerut alor Sai sa faca aceasta spre pomenirea Lui (1 Corinteni 11.24, 25). Ati raspuns la aceasta dorinta a Domnului? In cap. 13, Domnul Isi declara drepturile asupra sufletului proaspat rascumparat (cap.12). Unii crestinii, mai ales copiii cu parinti crestini, sunt multumiti ca sunt mantuiti si nu tin cont de sfintirea care trebuie sa urmeze. Dar aceeași voce care a spus: „Eu voi vedea sangele si voi trece peste voi“ (12.13), cere acum: „Sfinteste pe orice intai-nascut ... este al Meu“ (13.2). Sarbatoarea Pastelui era strans legata cu cea a Azimelor. Invatam de aici ca punerea la adopos tul sangelui si necesitatea unei vietii sfinte sunt pentru copiii lui Dumnezeu acum doua adevaruri indispensabile (de citit si Tit 2.14).

Exod 13:11-22

„Sa istorisesti fiului tau“, indemna v. 8. Dar in v. 14 se poate vedea cum copiii vor fi cei care ii vor intreba pe parintii lor. Este o atitudine feroce cita cand copiii, vazand ca parintii lor se comporta altfel decat lumea, le pun intrebari. Fie ca ei sa nu se siasca niciodata sa faca asa! Versetul 19 arata indeplinirea angajamentului lor fata de Iosif (Geneza 50.25). Oasele patriarhului aveau sa-i insoteasca pe cei din poporul lui Dumnezeu in ca latoria lor: imaginea lui Hristos in puterea mortii Sale, pe care-L purtam cu noi prin pustiul acestei lumi (2 Corinteni 4.10)! Copiii lui Israel au pornit la drum. Dumnezeu avea sa le reaminteasca mai tarziu de ziua cand i-a luat de mana ca sa-i scoata din tara Egiptului (Ieremia 31.32). Ei urmau sa strabata un lung drum ocolit (v.17, 18), pentru a avea timp sa invete lectii importante de la Dumnezeu, asa cum trebuie sa invatam si noi. Dar Dumnezeu nu S-a multumit numai sa traseze drumul poporului Sau, ci El Insi i insoteste, sub forma acestui stalp de nor ziua, de foc noaptea. Ce har! El este in acelasi timp prezent pentru a-i calauzi pas cu pas si pentru a-i ocroti. Tot astfel si Isus a facut aceasta promisiune alor Sai: „Eu sunt cu voi in toate zilele“ (Matei 28.20).

Exod 14:1-14

Israel era incredintat ca terminase cu vrajma siii lui, egiptenii. Totusi acestia, manati de un zel ce si-a gresit tinta, s-au strans si au pornit in urmarirea poporului. Israelitii pareau sa fie prinsii in cursa. In fata: Marea Rosie; inapoi: Faraon, carele, capeteniiile lui. O, ce groaza, ce strigate desperate! Poporul a trebuit sa invete ca nu exista greutate prea mare pentru Domnul. Dimpo triva, cu cat este mai grea incercarea, cu atat mai mult Dumnezeu are posibilitatea sa-Si arate puterea minunata. Ce lectie si pentru noi! Cand apare o dificultate, o incercare aparent fara iesire, cum reactionam? Prea

ades ne ingrijoram si suntem agitati. Dar ce-i spune Moise lui Israel? El incepe prin a-i incuraja: „nu va temeti ...“, apoi le spune ca vor fi eliberati: „Domnul va lupta pentru voi...“. In final le da instructiuni usor de urmat, dar care deseori ne par foarte dificile: „stati linistiti“ (v.13, 14). A sta linistit inseamna deopotriva «a nu face nimic» si «a-ti pastra duhul departe de orice framantare». Aceas ta batalie nu angaja poporul: ea se purta intre Domnul si egipteni. Cel care i-a pazit pe ai Sai de ingerul nimicitor nu va putea, cu atat mai mult, sa-i scape din mainile oamenilor?

Exod 14:15-31

Poporul a ajuns la concluzia ca nu putea sa se salveze singur. Situati lor era disperata ... Acum Dumnezeu putea sa lucreze. Le-a spus sa mearga inainte! Cum, cand marea este inaintea lor, Domnul sa le porunceasca sa avanseze? Dar credinta asculta si se bazuie pe Dumnezeu. Ingerul lui Dumnezeu ca un stalp s-a asezat intre tabara lui Israel si cea a egiptenilor. Acum de cine sa se mai teama poporul? Sa ne aducem aminte ca Dumnezeu Se interpune intotdeauna ca un scut intre noi si greutatile noastre. In timpul zilei, in timpul noptii, grija Lui ne apara de pericolele de care adesea n-avem habar. Aceasta este eliberarea! Regasim fazele ei in trei versete din Psalmul 136: „a impartit in doua Marea Rosie, pentru ca bunatatea Lui ramane pentru totdeauna! (v.13); a trecut pe Israel prin mijlocul ei, pentru ca bunatatea Lui ramane pentru totdeauna! (v.14); a aruncat pe Faraon si ostirea lui in Marea Rosie, pentru ca bunatatea Lui ramane pentru totdeauna!“ (v.15). Nu numai ca moartea nu are putere asupra credinciosilor, ci a devenit chiar aliatul lor, arma lor si intaritura lor. Prin moartea Sa, Hristos l-a nimicit „pe cel ce are puterea mortii, adica pe diavolul“ si i-a eliberat „pe toti aceia care, prin frica de moarte, erau supusi robiei toata viata lor“ (Evrei 2.14-15).

Exod 15:1-16

Ce corespondent are acest pasaj cu privire la Marea Rosie in istoria celor rascumparati de Domnul? In mod cert lucrarea lui Hristos si eliberarea noastra! In timp ce Pastele pre zina aspectul eliberarii de sub judecata lui Dumnezeu si Il arata pe Dumnezeu impotriva pacatului, Marea Rosie ilustreaza salvarea pacatosului de sub puterea lui Satan si Il arata pe Dumnezeu pentru pacatos. Moartea este invinsa; poporul lui Dumnezeu este de acum luat din acest „veac rau“, inaltat cu Hristos, de cealalta parte a mortii. Hristos nu este numai Cel care elibereaza, ci si Cel care da tonul laudelor in mijlocul Adunarii (Psalmul 22.22; Evrei 2.12). „Atunci Moise si fiii lui Israel au cantat Domnului aceasta cantare“ (v.1). Este prima cantare din Scriptura. Cum ar fi putut poporul sa cante sub poverile egiptenilor? (cf. Ps. 137.4). Acum insa bucuria umple inima tuturor rascumparatilor. Sub conducerea lui Hristos, adevaratul Moise, ei au privilegiul de a-L lauda pe Cel care i-a salvat de talazurile mortii si de puterea vrajmasului. Pe tot parcursul istoriei lui Israel – iar pentru noi in toata eternitatea – va fi celebrat Cel care a secat marea, apele adancului celui mare si care „a facut adancurile marii o cale de trecere pentru cei rascumparati“ (Isaia 51.10).

Exod 15:17-27

Pana la v. 16, cantecul copiilor lui Israel celebreaza ceea ce Domnul tocmai facuse pentru poporul Sau. Versetele 17 si 18 proclama ceea ce El va face in viitor. Roadele victoriei sunt privite prin

credinta. Dumnezeu Si-a pregatit: 1) o mostenire; 2) o locu inta; 3) un sanctuar; 4) o imparatie. In prima sa epistola, Petru ne prezinta forma noua pe care o iau aceste binecuvantari sub dispensatia crestina (1 Petru 1.4; 2.5, 9). Poporul este acum rascumparat si se afla in drum spre tara promisa. In acelasi fel, calea noastra crestina incepe cu convertirea si sfarseste in glorie. Dar, pe dru mul dintre ele, sunt experientele pustiei. Cea dintai dintre aceste mari lectii este Mara. Asemeni acestor ape amare, Dom nul permite sa intalnim pe calea noastra impre jurari dureroase si dezamagitoare. Dar, de indata ce intelegem ca aceste ne cazuri sunt ingaduite spre binele nostru si vedem in ele puterea crucii lui Hristos, atunci, fara ca aceste imprejurari sa se schimbe, ele inceteaza sa mai aiba gust amar si ajungem chiar sa gasim bucurie si mangaiere in ele (Romani 5.3 ...; 2 Corin teni 12.9). Suntem atunci in stare sa apreciem Elim, acest loc de inviorare si de odihna, imagine a strangerii impreuna a credinciosilor, acolo unde Dumnezeu da binecuvantarea (Psalmul 133.3).

Exod 16:1-12

Murmure in fata Marii Rosii (14.11, 12), la Mara (15.24), din nou in desertul Sin (16.2), curand murmure si la Refidim (17.3)! Vai, ce oglinda fide la a inimilor noastre, atat de inclinate sa uite ca „bunatatea Lui ramane pentru totdeauna“ (Psalmul 136.13)! Cu cateva zile inainte cantasera din toata inima cantarea eliberarii. Acum ei murmura impotriva lui Moise si a lui Aaron. De fapt plangerile lor sunt impotriva lui Dumnezeu (v.8). Dra gi rasumparati ai Domnului, sa ne amintim ca, fiind nemultumiti de altii sau de im prejurarile in care ne gasim, inseamna, de fapt, ca de Dumne zeu nu suntem multumiti. Iar cat despre ingri jorarea legata de lucrurile necesare acestei vietii, nu este ea oare un afront adus Celui care a spus: „Nu va ingrijorati pentru viata voastra, ce veti manca si ce veti bea ... Ajunge zilei necazul ei“ (Matei 6.25, 34; de vazut si Psalmul 23.1)? El Insusi a cu noscut ce inseamna sa fii in pustiu si sa-ti fie foame. Dar, intr-o supunere deplina, El a respins viclesu gurile ispititorului. A asteptat de la Dumnezeu, cu toata incre derea, raspun sul la nevoile Sale. Cata rabdare a aratat Domnul! In loc sa pe dep seasca poporul, El incepe prin a le arata gloria Sa (v. 7, 10), luand asupra Lui satisfacerea lor.

Exod 16:13-31

„Parintii nostri au mancat mana in pustiu ...“, I-a amintit multimea Domnului Isus. Dar El le-a ras puns ca El Insusi este „adevarata paine ... care coboara din cer“ (Ioan 6.31-33). Hristos este hra na credinciosului; El da si tot El hraneste viata cea noua. Capitolul acesta ne ofera mai multe instructiuni practice de cea mai mare im portanta in legatura cu aceasta: 1. Cantitatea de mana stransa depindea de apetitul lor (v. 18). Ne bucuram de Hristos numai in masura in care Il dorim. Si noi nu-L dorim niciodata indeajuns! (Psalmul 81.10); 2. Mana satisface numai nevoile zilei de azi, nu si pe ale celei de maine. Hristos trebuie sa-mi fie sus tinatorul meu, puterea mea. Daca, de exemplu, astazi am nevoie in mod deosebit de rabdare, o voi gasi meditand la rabdarea desavarsita a lui Isus. 3. In sfarsit, copiii lui Israel trebuia sa-si stranga ratia de mana in fiecare dimineata, ina inte sa se topeasca sub dogoarea zilei. Sa ne hranim cu Cuvantul lui Dumnezeu devreme, di mineata, inainte ca treburile zilei sa poata inter veni, rapindu-ne ocazia de a o face. Nu trece o zi fara sa ne hranim trupul. Tot astfel, nici sufletul sa nu ni-l lipsim de singura hrana care-l poate tine in viata si care il face sa prospere: Isus, Painea vietii.

Exod 16:32-36, 17:1-7

„la un urcior si pune in el un omer plin de ma na...” (v.33). Era partea lui Dumnezeu. «Mana ascunsa, Hristos coborat din cer pentru a deveni om si apoi inviat si inaltat la cer intr-un trup glorios, tine de la ce rea lui Dumnezeu» (H. Rossier) – placere pe care o impartaseste cu biruitorii (Apocalipsa 2.17). Dupa foame, setea este inca o ocazie pentru ca bietul popor sa murmure. Ei bine, harul lui Dumnezeu se foloseste si de aceasta, ca sa ne descopere o taina pretioasa, a carei explicatie o gasim in 1 Corinteni 10.4: „Toti au baut aceeași bautura spirituala, pentru ca beau dintr-o stanca spirituala care ii urma (si stanca era Hristosul – compara cu Ioan 7.37-39). Dar, pentru ca stanca sa dea apa (viata din Duhul), ea trebuie sa fie lovita, asa cum Hristos a fost lovit pe cruce chiar de mana lui Dumnezeu. Cu toate acestea, sa observam ca pacatul poporului, murmururile lor, razvratirea lor, au impus ca stanca sa fie lovita. „Pentru faradelegea poporului meu a fost lovit“, spune profetul (Isaia 53.8). Astfel, in timp ce mana este o imagine a Hristosului venit din cer, stanca lovita vorbeste despre Hristos cel rastignit, iar apa vie reprezinta Duhul Sfânt, puterea vietii noi pe care Mantuitorul mort si inviat o da tuturor celor care cred in El.

Exod 17:8-16

Cu foamea satisfacuta si cu setea potolita, iata ca poporul era pregatit de Domnul pentru o noua experienta, cea a luptei cu Amalec. Dupa ce au fost intariti „in Domnul si in puterea tarii Lui“, credinciosii pot sa faca fata vrajmasilor lor (Efezeni 6.10-13). La Marea Rosie, Domnul lup tase pentru ei, iar ei a trebuit sa stea linistiti (14.14). Crucea a fost in exclusivitate lupta Domnului. Nu putem face nimic pentru mantuirea noastra. Dar imediat dupa convertire incep luptele (Galateni 5.17). Ca o armata puternica, toate greselile noastre vechi vin din nou sa ne hartuiasca, sa lupte impotriva noastra (1 Petru 2.11). Oare nu putem conta pe Domnul si de asta data? Putem, intr-adevar! La cruce, El a luptat pentru noi, in locul nostru; acum El lupta alaturi de noi – El, adevaratul Iosua. Totusi, victoria este castigata sus, pe munte. Hristos, adevaratul Moise si adevaratul Aaron, este acum in cer, mijlocind pentru ai Sai. Si mainile Sale nu slabesc niciodata (Romani 8.34, 37; Evrei 7.25). Rezultatul bataliei nu depinde de fortele angajate in lupta, ci de credinta si de ruga ciunilor Domnului Isus. In aceasta relatare, Iosua ne invata cum sa luptam, iar Moise cum sa ne rugam (Psalmul 144.1, 2).

Exod 18:1-12

Aici il intalnim din nou pe Ietro, socrul lui Moise. El personifica natiunile pamantului care, intr-o vreme viitoare, se vor bucura impreuna cu poporul Israel de eliberarea lui si Il vor glorifica pe Dumnezeu. Vedem de asemenea ca Sefora si cei doi fii ai ei, personificand Biserica, asa cum am vazut mai inainte in cap. 2, nu au jucat nici un rol in incercarile lui Israel, nici in eliberarea lui. Biserica va fi rapita de pe pamant atunci cand va incepe neazul cel mare, caruia ii va urma restaurarea poporului evreu. Ghersom ne aminteste prin numele lui ca, asemenea lui Moise, Hristos a fost un strain pe pamantul unde a venit sa locuiasca si ca si Biserica este straina aici jos. Dar, in aceasta situatie dificila, el are ajutorul lui Dumnezeu: aceasta este semnificatia numelui Eliezer. In v. 8, Moise aduce marturie despre tot ce a facut Dumnezeu pentru ai Sai. Nu este oare un exemplu bun pentru noi?

Sa nu ne abtinem sa spunem al tora, incepand cu membrii familiei noastre, care s-ar putea sa nu stie, cum am fost mantuiti. Re zultatul acestei marturii se vede in v.11: Ietro recunoaste maretia Domnului, li da glorie, aduce jertfe si, in final, mananca sau, cu alte cu vinte, are comuniune cu cei rascumparati in pre zen ta lui Dumnezeu.

Exod 18:13-27

Ietro l-a indemnat pe Moise sa incredinteze al tora o parte din lucrarea sa. A fost un sfat apa rent intelept, dar Ietro nu intelegea puterea Duhului lui Dumnezeu! Acesta este unul dintre principiile care au stat la baza instituirii clerului: oameni sunt desemnati si investiti cu autoritate de catre alti oameni, dupa o ierarhie, ca intermediari intre Dumnezeu si simplii «cre dinciosi». Dar Cuvantul lui Dumnezeu nu recu noaste in Biserica decat un singur Cap, care este per fect capa bil sa Se ocupe de tot ceea ce ii priveste pe ai Sai (Efeseni 4.5). Si Isus nu Se ocupa numai cu „lu crurile grele“, ci cu orice lucru care ne priveste, pentru ca nici unul nu este fara insemnatate pentru El. Sa nu ne fie nici o data teama sa contam direct pe El (cititi 1 Petru 5.7).Sub aspect profetic, acest capitol arata ca ad ministrarea imparatiei (Matei 19.28) nu va fi in faptuita de Hristos singur. Cand El va veni in mijlocul ze cilor de mii de sfinti ai Sai, se va instaura o guvernare cu diverse responsabilitati, in totul spre gloria lui Dumnezeu.In timp ce poporul lui Dumnezeu isi urmeaza calea prin desert (v. 27), Ietro se intoarce in tara lui. Viata de credinta, statutul de strain si de calator nu-l atrag. Vai, cat de multi crestini i se aseamana!

Exod 19:1-15

Dupa pustiul Sur (15.22) si cel din Sin (16.1), poporul ajunge in pustiul Sinai. Purtati „pe aripi de vul tur“ (simbol al puterii; v.4), sosesc acum la locul unde Domnul le va face descoperiri si ii va invata cum doreste El sa fie slujit (10.26). Cum am vazut, in Egipt inchinarea era imposibi la. In contrast cu Egiptul, de indata ce s-a im plinit rascumpararea si Dumnezeu i-a pus deo parte pe ai Sai, El asteapta de la ei slujba laudei. „Imi veti fi o imparatie de preoti si natiune sfanta“, de clara El in v.6. „Ca sa vestiti virtutile Celui care v-a chemat din intuneric la lumina Sa minunata ...“, com ple teaza 1 Petru 2.9.Cu capitolul acesta incepe o noua parte a cartii. Pana aici am vazut ceea ce a facut Domnul in har pentru poporul Sau. Ince pand de aici vom vedea ce asteapta El in schimb de la ai Sai. Dumnezeu incepe intot dea una prin a darui, ina inte de a cere. Vai! Bietul popor nu ajunsese sa se cunoasca pe sine, in ciuda evenimentelor de la Masa si de la Meriba (17.7). Ei raspund printr-o promisiune nebuneasca, pe care Dumne zeu nu le-o ceruse: „Vom face tot ce a zis Dom nul!“ (v.8). Nu peste mult timp se va vedea incapacitatea lor de a respecta acest angajament.

Exod 19:16-25

Cand un copil mic sustine ca poate face ceva care-i este imposibil, de exemplu sa ridice un sac de cincizeci de kilograme, ce-i spune tatal? „In cearca!“ Numai dupa ce, dand gres, copilul s-a convins ca tatal are dreptate, el se poate increde in tatal sau, ca sa faca el acest lucru in locul lui.A ceasta este lectia pe care va trebui s-o invete Is rael langa Muntele Sinai.Poporul crede ca poate face tot ceea ce cere Domnul? Asa sa fie, atunci sa li se faca intelese cerintele Lui sfinte.Capitolul 12 din

Evrei (v. 18-19) tocmai la aceasta scena se refera cand prezinta in antiteza muntele „care nu se putea atinge“ cu ce l al Sionului, cu alte cuvinte, harul prin care sun tem chemati sa ne apropiem. Si nu Moise mijlo ceste pentru noi pe munte, ci Isus, care este in cer. „De aceea“, conchide scriitorul acestei epis tole, „sa avem har, prin care sa slujim placut lui Dumne zeu, cu respect si cu tea ma evlavioasa“ (Evrei 12.28). Aceasta tea ma de a nu fi pe plac Domnului, in cazul nostru, nu se naste din porunci stricte, nici din angajamente indraznete pe care le-am facut noi, nici, ca aici, pornind de la o demonstratie solemnă a puterii lui Dumnezeu. Ea este raspunsul inimi lor noastre fata de harul Lui nemasurat pentru noi (Psalmul 130.4).

Exod 20:1-17

Acum ni se prezinta Legea pe care a dat-o Domnul poporului Sau. Ea scoate in evidenta rautatea omului, care este inclinat sa comita fie care fapta interzisa aici. Necesitatea acestor po runci nu face decat sa arate perversitatea firii omului (cititi 1 Timotei 1.9 ...).Primele patru porunci privesc relatia omului cu Dumnezeu: Un singur Dumnezeu, care este Duh, care este Sfant, dar si plin de bunatate, pregatind odihna pentru ai Sai.Conform po runcii a cincea, parintii sunt urmatorii dupa Dumnezeu carora le datoram onoare.Urmeaza apoi patru porunci cu privire la relatiile cu vecinii nostri in viata socia la.In sfarsit, ultima porunca ne priveste pe noi insine, individual, ea sondand adancurile inimii noastre pentru a dezvalui cele mai intime dorinte, despre care nu spunem nimic nimanui. Pe scurt, esenta Legii este iubirea. „Cine iubeste pe altul a impli nit Legea – le scrie Pavel romanilor – Pen tru ca: «sa nu comiti adulter, sa nu ucizi, sa nu furi, sa nu martu ri sesti fals, sa nu poftesti» si orice alta po runca ar mai fi, este cuprinsa in acest cuvânt, si anume: «Iubeste pe aproapele tau ca pe tine insuti» (Romani 13.8, 9; compara cu Matei 22.34-40).

Exod 20:18-26, 21:1-6

Aceasta scena (v. 18-21) ne este rea mintita in Evrei 12.19, pentru a ilustra deose birea fata de pozitia credinciosului in har. Lui nu i se mai porunceste sa faca una sau alta, ci sa crea da in Isus care a facut totul. De altfel, sfarsitul capito lului nu ni-l prezinta pe om in pozitia celui care face lucrari, ci in cea de ado ra tor. Este clar ca Sinai nu este locul unde Dum nezeu Se poate intalni cu pacatosul (v.24). Versetul 25 arata ca lucrarile si randuielile omenesti nu-si gasesc locul in inchinarea potrivita catre Dum nezeu. In final, conform v. 26, nimeni nu trebuie sa se ridice mai presus de fratii sai; va fi vizibila carnea, spre rusinea sa.In imaginea robului evreu (21.2-6) Il re cunoastem pe Domnul Isus (compara cu Zaharia 13.5, 6), Omul ascul tator, singurul care a implinit Legea. Acest Rob desavar sit putea pleca liber pentru a Se inalta la cer, fara sa treaca prin moarte. Dar acolo El ar fi fost sin gur. Insa in iubirea Lui infinita, Hristos a dorit compania unei mirese. Pentru aceasta El a platit pretul necesar. San gele-l varsat, ranile Sale dovedesc aceasta, proclamand pentru eter nitate umi linta de bunavoie a Celui care „a luat chip de rob“ (Filipeni 2.7) si care, chiar si in glorie, va gasi placere sa-i slujeasca pe ai Sai (Luca 12.37).

Exod 21:7-36

Comparand aceste versete cu Matei 5 (v.17 si mai departe), intelegem ca Robul credincios al Domnului a venit nu numai pentru a implini Legea, ci si pentru a introduce ceea ce este mai presus de ea (Matei 5.17 nota a: Hristos vine ca o revelare a plinatatii lui Dumnezeu prefigurata in lege si in profeti). In timp ce Legea porunceva „sa nu ucizi“, Isus declara ca si numai de-ar spune cineva „nebunule“ fratelui sau, deja s-ar expune focului gheenei! Domnul doreste sa intele gem in fiecare zi mai profund di mensiunile raului din inima noastra. Si vrea sa ne faca cunoscut propria Sa inima care a facut in finit mai mult decat cerea Legea, cea care spunea: „Sa iubesti pe aproapele tau si sa urasti pe vrajmasul tau“ (Matei 5.43, 44; vezi Romani 5.7, 8, 10; compara si Exod 22.1 ... cu Psalmul 69.4 sf.). Unde ne-am gasi noi daca porunca inflexibila: „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte“, ni s-ar aplica noua? Dumnezeu ar trebui sa faca sa dispara de pe fata pamantului intreaga omenire, vi novata de crucificarea Fiului Sau. Dar, in loc de aceasta, chiar si la cruce, Domnul Isus pune in practica in mod desavarsit ceea ce El ne invata in aceste versete: „Tata, iarta-i, – spune El – pentru ca ei nu stiu ce fac“ (Luca 23.34). Versetul 32 stabi leste pretul unui rob: acelasi pret cu care a fost estimat Fiul lui Dumnezeu (Matei 26.15).

Exod 22:21-31, 23:1-5

Randuielile care completeaza Legea continua din cap. 21 pana la sf. cap. 23. Domnul, in intelepciunea Lui desavarsita, pre vede tot ceea ce s-ar fi putut intampla si Se ocupa de im prejurările cele mai obisnuite din viata copiilor Sai: zalogul dat de un om sarac, intalnirea cu un bou ratacit... Il vedem luand apararea celui slab si aducandu-l sub protectia Lui. Noi, care suntem crestini, avem in ineputabilul Cuvant al lui Dumnezeu, alaturi de adevarurile fundamentale cu privire la Mantuitorul nostru si la mantuirea noastra, si invataturi pentru viata de zi cu zi. Dar, ca o deosebire importanta fata de copiii lui Israel, noua ne-a fost dat Duhul Sfânt. El locuiesc te in cel credincios si il face sa cunoasca voia lui Dumnezeu in toate detaliile practice din viata de zi cu zi. Il face sa inteleaga, aratandu-i ce sa faca si de la ce sa se abtina. Biblia este deci altceva decat un set de reguli sau o lunga lista de „sa faci“ si „sa nu faci“. Ea dezvaluie un Dumnezeu al iubirii, un Tata Caruia suntem invitati sa-l reproducem caracterul. „Sunt indurator“, spune El despre Sine la sf. v. 27. „Fiti dar induratori, dupa cum si Tatal vostru este indurator“, ne invata Domnul Isus (Luca 6.36).

Exod 23:6-19

„Sa nu ucizi pe cel nevinovat si pe cel drept“ (v.7), este obligat sa spuna DOMNUL poporului Sau – ordin care va fi, vai, prea bine justificat, din vreme ce El, „Cel Sfânt si Drept“, va fi trimis la moarte (Fapte 3.14-15). Strainul este si el cuprins in aceste recomandari: el nu trebuia sa fie nici stramtorat, nici asuprit (v. 9; 22.21; vezi si Ieremia 22.3). Levitic 19.34 merge mult mai departe: pe strain sa-l iubim ca pe noi insine. In Noul Testament, Domnul Isus de clar ca a te in griji de strain este acelasi lucru cu a-L primi pe El Insusi (cititi Matei 25.35 sf.). Mai mult chiar, nu a fost El Insusi Strainul ceresc care S-a coborat pentru a-i cerceta pe oameni? Cum a fost inima Lui, atat de tandra, ranita de nerecu nos tinta celor in mijlocul carora venise in dragos te! Da, suntem invitati sa intelegem „sufletul celui strain“ (v.9), inima Mantuitorului. Amintiti-va ca si voi ati fost straini – adauga DOMNUL. Acesta este secretul dragostei: «sa ne punem in locul altuia»! In v. 10-13, Dumnezeu ne arata cum grija Sa se manifesta pentru intreaga creatie: pentru animale, pentru plante si pentru pa

mantul in sine. Sa invatam si noi sa respectam tot ceea ce-I apartine Tatalui nostru ceresc. In sfarsit, in legatura cu inchinarea sa subliniem finalul v. 15: „nimeni sa nu se infatiseze inaintea fetei Mele fara nimic“. De citit Deuteronom 26.2.

Exod 23:20-33

DOMNUL nu-i da numai po runci lui Israel. El il inconjoara cu grija Lui aten ta: ii ofera un conducator, pe Ingerul Sau, care va merge inaintea lui pentru a-i conduce si a-i indruma in ba talii. Mai mult chiar, de atunci El le-a dat in s tructiuni cu privire la sfarsitul calatoriei lor. Ina inte de aceasta au fost trasate hotarele largi ale tarii pe care aveau sa o mosteneasca. In mod ase manator, in zilele noastre, Dum nezeu Se ingri jes te de calea poporului Sau crestin pe acest pa mant, dandu-le un tovaras de drum, Duhul Sfant. Indemnul adresat lui Israel in v. 21: „Fii atent in prezenta Lui si as culta glasul Lui ... pentru ca Numele Meu este in El“ poate fi legat cu cel din Noul Testament de a nu mahni Duhul Sfant al lui Dumnezeu (Efeseni 4.30). In harul Sau, Dumnezeu doreste ca ai Sai sa cunoasca destina tia acestui drum: frumoasa mostenire pe care le-a pregatit-o cu Isus in cer. Totodata, intre pre ocuparile lui Dumnezeu sunt unele pe care sun tem mai putin dispusi sa le intelegem si mai ales sa le accep tam. Ele au ca temelie grija Lui deosebita ca ai Sai sa fie in totul despartiti de natiunile din jur. Dar Dum nezeu nu insista asu pra acestei separari pentru a-i lipsi de ceva bun, dimpotriva, aceasta este o consecinta a dragostei, care urmareste sa-i fereas ca de o capcana sigura (v. 33).

Exod 24:1-18

Primul legamant a fost instituit cu toata so lemnitatea convenita si a fost pecetluit cu sange (cititi Evrei 9.18 ...). Apoi Domnul Si-a aratat ceva din stralucirea gloriei Sale batranilor lui Israel. Ei au vazut ca „sub picioarele Lui era ca o lucrare stravezie ca safirul si ca insesi cerurile in curatie“ (v.10; Ezechiel 1.26). „Picioarele Lui“ ne ajuta sa ne gandim la calea glorioasa a Fiu lui lui Dumnezeu, asa cum ne-o prezinta Evan gheliile, o cale „ca insesi cerurile in curatie“. Hristos nu numai ca „a coborat din cer“, „S-a suit in cer“, ci El n-a ince tat nici o clipa sa fie „Fiul Omu lui care este in cer“ (Ioan 3.13). Si in umblarea lui Hristos aici, jos, poate fi admi rata gloria lui Dumnezeu in toata perfectiunea ei morala (Psalmul 68.24). „Cine M-a vazut pe Mine L-a vazut pe Tatal“ (Ioan 14.9). Versetul 11 ilustreaza libertatea sfanta si comuniunea de care se bucura acum rascumparatii Domnului Isus. Pe baza lucrarii incheiate a lui Hristos si a prezentei Sale la dreapta lui Dumne zeu, ei sunt, intr-un fel, „acasa“ in glorie. Moise, pe un alt munte, cel al transfigurarii, va fi impreuna cu Ilie si cu cei trei ucenici martor al gloriei Domnului Isus (Luca 9.28-36).

Exod 25:1-22

In acest capitol incep instructiunile cu privire la inchinare. Cortul, „imaginea si umbra celor ceresti“ (Evrei 8.5), ne prezinta, prin detaliile sale, ca o serie de simboluri, conditiile in care: 1) Dum ne zeul Cel Sfant poate locui in mijlo cul alor Sai; 2) cum noi, care suntem pacatosi, ne putem apropia de acest Dumnezeu sfant. Aceste chestiuni privesc adevarurile de baza ale mantuirii noastre si locul lor in ordinea divina. Cand dorim sa descriem o casa, nu incepem cu mobila. Aici, dimpotriva, chivotul ocupa primul loc, pentru ca Il reprezinta pe Hristos, centrul planurilor lui Dumnezeu. Era facut din

lemn de salcam (copac ce creste in soluri aride, nestri ca cios, imagine a umanitatii lui Hristos – Isaia 53.2), poleit cu aur, semn al divinitatii Sale. Capacul ispasirii, din aur curat, care acoperia reza chivotul, spune despre un Dumnezeu binevoitor, impacat prin sangele care era adus (Romani 3.25) si care il poate intalni acolo pe omul pacatos (v. 22). „Heruvimii gloriei“, ale caror fete erau intoarse (Evrei 9.5), ne spun ca acolo sunt taine divine adanci, in care „ingerii doresc sa priveasca ca“ (1 Petru 1.12).

Exod 25:23-40

In timp ce chivotul ne infatiseaza un Hristos care apara perfect drepturile lui Dumnezeu, masa Ilustreaza pe Hristos aducandu-i necontenit pe ai Sai in prezenta lui Dumnezeu. Confectionata din aceleasi materiale ca si chivotul (lemn de salcam poleit cu aur), avand o cununa („o bordura“) si o margine („un pervaz“) care vorbesc despre glorie si protectie, masa avea menirea de a purta atat cele douasprezece paini pentru punerea inainte (Levitic 24.5, 6), imagine a poporului lui Dumnezeu in intregul sau, cat si usurile mentionate in v. 29, care vorbesc despre sprijinul pe care-l primim de la Hristos pentru slujire (Marcu 16.20). In chip simbolic, tot poporul lui Dumnezeu este in sanctuarul sfant purtat de Domnul si tinut de El in lumina lui Dumnezeu. Astfel ajungem la sfesnicul de aur cu rat, simbol al Celui care a fost aici, jos, „Lumina lumii“. Sfesnicul are sapte candelice de aur, indata cand marturia lui Dumnezeu purtata astazi de Adunare (Apocalipsa 1.12, 20). Acesta are raspunderea de a lumina in noaptea acestei lumi prin energia Duhului Sfint (untdelemnul). „Voi sunteti lumina lumii“, le-a spus Isus alor Sai, avand in vedere pe raii care va fi absent (Matei 5.14). Dar, pentru a pastra stralucirea candelicelor, sunt necesare „mucari“ (v. 38), imagine a grijii necontenite a Marelui nostru Preot.

Exod 26:1-14

Dupa aceste trei obiecte – chivotul, masa si sfesnicul – urmeaza descrierea Cortului propriu-zis. Acesta era o structura de scanduri care acoperea trei pereti, peste care se intindeau patru invelitori suprapuse, fiecare facuta din mai multe covoare. Prima invelitoare, numita „cortul“, era asezata dedesubt si tinea loc de acoperis. Nu o putem admira decat tinandu-se in sanctuar. Era tapetata din fire de diferite culori, pe care le regasim atat la perdea (v. 31), cat si in imbracamintea mare a preotului (28.5). Fiecare culoare subliniaza o anumita glorie a lui Hristos. Inul subtire rasucit ilustreaza umanitatea Lui desavarsita; albastrul, caracterul Lui ceresc; purpuriul, gloria Lui uni-versala; stacojiul, domnia Lui peste Israel. Incheieturile (cheieturile) albastre si carligele (copcile) de aur care imbracuiau perdelele ne amintesc de legaturile ceresti si de vine care-i unesc pe cei rascumparati. Cea de-a doua invelitoare, din piei de capra, cea de-a treia, din piei de berbec, si cea de-a patra, din piei de vitel de mare, sugereaza, respectiv, despartirea, consacrarea (29.27) si vigilenata. Dumnezeu a gasit aceste virtuti in viata lui Isus aici jos si doreste ca ele sa se manifeste acum in mod similar in viata copiilor Sai.

Exod 26:15-30

Cele trei laturi ale Cortului erau facute din scanduri, cu alte cuvinte, din placi late de salcam poleit cu aur, asezate in picioare pe pedestale de argint. Acestea sunt o imagine a sufletelor mantuite,

intemeiate pe rascum parare, despre care ne vorbeste intotdeauna argintul, si imbracate in dreptate divina (aurul), cu scopul de a face sa straluceasca divinul caracter. Dar, pen tru ca scandurile sa poata sta impreuna si sa re ziste la van turile pustiului, erau necesari drugii transversali, care ne fac sa ne gandim la ceea ce ii uneste pe copiii lui Dumnezeu; de exemplu, lega turile de dragoste frateas ca. Ce sprijin pentru un tanar credincios, sa aiba un frate sau un prieten cu care sa poata vorbi despre greutatile lui si cu care sa ingenuncheze im preuna! Mai pre sus de orice, „un singur Duh“ ii uneste pe toti mantuitii Domnului, astfel incat ei raman un trup „imbinat impreuna si strans legat“, ca sa reziste la „orice vant de invatatura“ si la uneltirile vrajmase de a-i rasturna (Efeseni 4.2-4, 14-16; 1 Corinteni 10.12).In final, sa notam ceea ce caracteriza scandurile de la colturi: erau „unite impreuna la capetele lor intr-un inel“ (v. 24; Ioan 17.21; 1 Corinteni 1.10). Relatia stransa cu Domnul, iata ceea ce ci men teaza comuniunea crestinilor intre ei.

Exod 26:31-37, 27:1-8

Daca mergem de la interior spre exterior, asa cum procedeza Dumnezeu cu pacatosul, Cortul are intai Locul Preasfant – inaccesibil – care cu prinde numai chivotul marturiei (v.33), apoi un Loc Sfânt, separat de Locul Preasfant prin perdeaua dinauntru, semnificatia perde lei fiind aratata in Evrei 10.20: perdeaua (dinauntru) este trupul Sau (Lit: carnea Sa). Firea ome neasca a lui Hristos este astfel re prezentata ca o imbinare de glorie si de perfec tiu ni, despre care ne dau o idee materialele intre buin tate. Heruvimii brodati ne amintesc de cei care i-au interzis omului accesul la pomul vietii (Geneza 3.24). Dar, la moartea lui Isus, per dea ua dinaun tru a fost rupta, Dumnezeu deschizandu-i astfel omului o cale in locul prezentei Sale.Inaintea perdelei dinauntru sunt asezate atat masa si sfesnicul (v.35), cat si altarul de aur (30.6). Cortul insusi este inchis printr-o perdea, dar o perdea fara heru vi mi, pentru ca preotii sunt autorizati sa in tre acolo pentru a-si face slujba. In sfarsit, in fata cor tului era altarul de bronz, descris in cap. 27 (v.1-8) El era patrat si de dimensiuni apreciabile, spunand despre cruce si eficacitatea ei. Era facut din lemn de salcam: Hristos facut om pentru noi, pentru ca sa suferi si sa moara – acoperit cu arama: potrivit pentru a face fata testului focului judecatii divine impo tri va pacatului. Glorie Ras cumparatorului nostru desavarsit!

Exod 27:9-21

Imprejurul Cortului se intindea curtea, un fel de teren mare imprejmuit, in care toti israelitii puteau intra cu jertfele lor (Psalmul 96.8). Era delimitata de panze de in sustinute de stalpi ase zati pe pedestale de bronz. Aceste panze de in subtire rasucit (conform cu umanitatea fara pata a lui Hristos), vorbesc despre marturia de sfin te nie practica pe care sfintii rascumparati trebuie s-o poarte in fata unei lumi ignorante si ostile. O asemenea marturie este insotita de suferinte din cauza dreptatii si toate trebuie sa aiba ca baza pedestale de bronz, din acelasi material ca si al tarul pentru jertfe, unde, in mod simbo lic, Hristos a suferit pentru noi, lasadu-ne un model ... (1 Petru 2.21). Stralucind in soarele desertului, imprej mu irea curtii trebuia sa fie vazuta de departe, pro clamand ca Dumnezeu era acolo. Sa ne ajute Domnul sa dam inaintea lumii o aseme nea mar turie colectiva fara greseala!Sfarsitul capitolului ne aminteste care este sursa si puterea interioara a unei asemenea mar turii: Duhul Sfânt. Pentru ca cele sapte lampi ale sfesnicului sa straluceasca neincetat, in ele tre buia pus „untdelemn curat de masline batute“, imagine a exercitiu lui continuu al credinciosilor de a

acorda Duhului Sfânt locul care îi aparține de drept.

Exod 28:1-14

Aaron este un simbol al lui Hristos în caracterul Său de Mare Preot. El era purtătorul de cuvânt pentru poporul Domnului, așa cum este acum Hristos, înaintea lui Dumnezeu, reprezentantul celor care-l aparțin. Imbracă mintea Lui prezintă simbolic tot ceea ce este legat de slujba pe care o îndeplinește Isus în cer în favoarea poporului Său răscumărat. Fie ca Duhul Sfânt să ne dea înțelepciune (v.3) pentru a examina aspectele diferite ale acestor slujbe. Ele ilustrează, în fapt, atât caracteristicile glorioase ale Marelui nostru Preot, cât și adevărurile cu care venim în contact direct. Efodul, un fel de tunică fără maneci, era elementul principal și caracteristic. Ca și perdeaua, era țesut și brodat cu fire de diferite culori, a căror semnificație deja am aflat-o. Spre deosebire de perdeaua, avea și fire de aur, o adăugare importantă. Efodul era completat de doi „umerari“, cu rol de legătură între partea din față și cea din spate, pe care erau montate pietre de onix, în care erau săpate într-un fel de nestere, pentru aducere-aminte, numele celor douăsprezece semintii ale lui Israel. Frustrăm imaginea, nu-i așa, a modului în care Isus îi susține și îi poartă pe umerii Săi! Ei sunt cunoscuți pe nume și sunt neîncet în gândurile Lui (compara cu Luca 15.5). Și, mai mult chiar, ei fac parte din gloria și podoaba Lui (v. 2).

Exod 28:15-30

Peste efod, în față, era prins „pieptarul“, ca un fel de sort în față. Pe el erau fixate douăsprezece pietre prețioase, după numele celor douăsprezece semintii care erau astfel necurmat pe inima lui Aaron (v.30). Imaginea miscătoare a locului pe care-l ocupăm noi ca iubiti ai Domnului! Suntem pe umerii Lui puternici, dar suntem și pe inima Lui, subiecți ale neconținutei Sale griji (comp. cu Ioan 13.23). Numele erau gravate ca o pecete, ca un semn al proprietății (Cântarea Cântărilor 8.6; Hagai 2.23). „Necurmat“ este cuvântul de subliniat în acest capitol (v. 29 sf., 30, 38). Din imaginea acestor pietre fixate de neclintit vedem că pe cei care sunt ai Domnului nimic nu îi poate desparti, nici de puterea Lui cea mare (Ioan 10.28 sf.), nici de dragostea Lui (Romani 8.35). Pietrele erau foarte diferite, rasfrângând fiecare într-o manieră particulară lumina aceluiași sfânt. Tot astfel, cei mantuiți sunt diferiți unul de altul, fiecare reflectând o anumită trasatură morală a lui Isus. Și fiecare este prețios pentru inima Celui care îl poartă. Când suntem pe punctul de a critica un alt creștin, să ne amintim că Domnul îl iubeste. În sfârșit, pentru că toate acestea ne sunt date sau, mai degrabă, pentru că toți acesți credincioși să reflecte deplin lumina din sanctuar, trebuia să fie tăiate și slefuite: aceasta este lucrarea răbdătoare a Duhului Sfânt.

Exod 28:31-43

Mantia în întregime albastră pe care Aaron trebuia să-o poarte sub efod ne vorbește despre caracterul ceresc al Marelui nostru Preot. În timp ce Hristos a fost înălțat „mai presus decât cerurile“ (Evrei 7.26), de pe pământ îi este adusă o mărturie din partea „fratilor uniți împreună“, susținuți de preotia Lui cerească și care constituie „mărginea vestimentelor lui“ (Psalmul 133.1, 2). Clopoteii ne fac să medităm la ce ar trebui să se aude în vietile copiilor lui Dumnezeu. Zornăitul lor era dovada că

preotul era viu. Le aratam noi oare tuturor celor din jur ca Hristos este viu? Rodiile reprezinta fructele: ceea ce trebuie sa se vada in vietile sfintilor, daca raman legati de „mantia“ Omului ceresc (compara cu Ioan 15.5). Si subliniem ca, din vreme ce clopoiteii si rodiile sunt in numar egal, vorbele si faptele trebuie sa mearga impreuna in viata fiecarui copil al lui Dumnezeu. Dar, daca ne simtim slabi si dam gres in aceasta marturie si slujba, avem o resursa: Isus inaintea lui Dumnezeu in sfintenia Lui abso-luta, avand pe frunte placa de aur „Sfintenie Domnului“. Privind la El nu vom mai fi preocupati de slabiciunea noastra, ci de perfectiunea Lui. Ultima parte a capitolului de scriere imbracamintea fiilor lui Aaron si ne face sa ne gandim la promisiunea din Psalmul 132.16.

Exod 29:1-18

Privit in mod singular, Aaron il reprezinta pe Domnul Isus si, in aceasta calitate, el este uns separat si nu este nevoie de sange (v.7). Cand este impreuna cu fiii sai, il vedem in aceasta pe Hristos cu ai Sai. In virtutea relatiei lor cu Isus, Marele Preot din cer, cre- din-ciosii se asociaza cu Hristos pentru a aduce laude lui Dumnezeu. Dar, inainte de a-si putea exercita slujbele, Aaron si fiii sai trebuia sa implineasca o serie de conditii. Pentru ei erau aduse jertfe. Ei trebuia sa se apropie de usa cor-tului si sa fie spalati cu apa (remarcam ca nu puteau sa se spele singuri). Ei primeau noile vestimente descrise in cap. 28. Din punct de vedere moral, aceleasi operatii sunt obligatorii inainte de orice slujba crestina. In primul rand este necesar sa fi venit la Dumnezeu cu jertfa cea mai buna, care face ispasire pentru pacatele noastre. Apoi este necesara „spalarea cu apa“, prin Cuvant (Evrei 10.22; Tit 3.5). Trebuie in cele din urma ca trupul nostru sa corespunda hainelor noastre. Zaharia 3.3-5 prezinta un preot, pe Iosua, pe care Domnul il imbraca ca in haine de sarbatoare in locul „hainelor murdare“. Purtarea noastra trebuie sa fie curata, pentru a corespunde curatiei interioare a con-stiintei. Si aceasta o putem realiza imbracandu-ne in Domnul Isus Hristos (Romani 13.14).

Exod 29:19-30

Ceremonia si-a urmat cursul; ca urmare, fiii lui Aaron nu au fost curatiti pentru ca dupa aceea sa faca orice pofteau. Au fost consacratii, pusi deoparte pentru a sluji Domnului. In Israel, numai familia lui Aaron exercita preotia, in timp ce acum toti cei care alcatuiesc poporul lui Dumnezeu sunt chemati la aceasta indatorire nobila. Prieteni credinciosi, daca Dumnezeu v-a mantuit, in marea Lui iubire, este pentru ca de azi inainte sa fiti cu totul consacratii Lui. Sangele de pe urechea dreapta, de pe degetul mare al mainii drepte si de pe degetul cel mare de la piciorul drept (v.20) arata ca aceste parti ale trupului, care spun, respectiv, despre ascultare, despre lucrare si despre umblare, au fost sfintite pentru a fi puse la dispozitia lui Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt (uleiul peste sange). Sa notam ca expresia tradusa prin cuvantul „sa-i consacri“ inseamna literal „sa le umpli mai mult“ (28.41 nota d). Mai mult, deoparte de a privi aceasta (asa cum fac unii) ca un act prin care ne daruim Domnului (putem noi oare sa-I daruim Lui ceea ce deja li apar-tine?), intelegem ca inimile noastre au nevoie intai sa fie umplute de Dumnezeu, pentru ca sa putem aduce „darul leganat“ (Hristos) inaintea Lui (v. 24). „Din mana Ta primim ce Iti aducem“ – spunea David (1 Cronici 29.14).

Exod 29:31-46

Berbecul pentru consacrare trebuia sa fie intai jertfit, apoi mancat de preoti. Pentru a-L sluji pe Dumnezeu, credinciosul trebuie sa se hraneasca din Cel care pana la moarte a fost in totul consacrat lui Dumnezeu. Apostolul ne indeamna: „Umblati in dragoste, dupa cum si Hristos ne-a iubit si S-a dat pe Sine Insi pentru noi, ca dar si jertfa lui Dumnezeu, ca parfum de buna mireasma“ (Efeseni 5.2). Preotul trebuia sa manance carnea pentru consacrare „la usa cortului intalnirii“, adica inainte de a sluji in Locul Sfânt. In fiecare din cele sapte zile trebuia adusa o noua jertfa, ca urmare a exercitiilor lor spirituale si a afectivitatii innoite zi de zi. Sfarsitul capitolului spune despre jertfele care trebuia aduse „necurmat“, „din generatie in generatie“ (Numeri 28.3, 6, 10; Ezra 3.5), pentru a preamari necontenit inaintea lui Dumnezeu lucrarea crucii. Dupa sfintirea cortului, a altarului si a familiei preotesti, Dumnezeu va putea locui in mijlocul lor. Sai intr-o ordine potrivita cu gloria Sa. Apostolul Pavel arata ca exista aceeaasi relatie in prezent a lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt in cei credinciosi si sfintenia ce trebuie sa-i caracterizeze pe acestia (1 Corinteni 3.16, 17; 6.19).

Exod 30:1-16

Odata ce se incheia lucrarea care-i permitea preotului sa se apropie, se deschide calea pentru a lua in considerare cel de-al doilea altar poleit cu aur, pe care Aaron si fiii sai trebuia sa arda taie. Primul altar vorbeste despre Hristos si despre valoarea sangelui Sau, iar cel de-al doilea tot de spre Hristos, dar in eficienta mijlocirii Lui. Al tau de aur era strans legat de altarul de bronz. Isus a fost intai jertfa, apoi preot. Dupa ce Si-a dat pe cruce sangele curatitor, El Se poate prezenta, viu, pentru ai Sai, in Locul Sfânt. Nici o jertfa nu era adusa pe altarul de aur: Hristos nu mai trebuie sa sufere, nici sa moara. Odata lucrarea incheiata, de acum inainte El va fi subiectul laudelor noastre in cer, «esenta» in chinarii. Prin El, la randul Lui, credinciosul se apropie si Li ofera Tatalui mirosul placut al adorarii si al rugaciunii (Psalmul 141.2), intrucat inchinarea este, intai de toate, prezentarea inaintea lui Dumnezeu a desavarsirii Fiului Sau Preaiubit. Versetele 11-16 trateaza problema pretului de rascumparare. Acesta era strict personal si, pe de alta parte, constituia o suma egala atat pentru bogat, cat si pentru sarac. Dumnezeu nu face deosebire intre pacatosi (Romani 2.11). El le ofera tuturor acelasi mijloc de a fi mantuiti. O mantuire gratuita! Dar cat de mult L-a costat pe Cel care a platit rascumpararea in locul nostru!

Exod 30:17-38

Mai era necesar inca un obiect pentru a putea fi adusa inchinarea, si anume ligheanul de arama. El trebuia asezat in curte, intre altar si cort, in calea preotului care, mergand sa-si implineasca slujba, trebuia sa-si spele in el mainile si picioarele. Este o imagine a puterii Cuvantului (apa) pentru judecata de sine, care-l curata pe inchinator de intinare in urma umblarii prin lume (Ioan 13.10). Dupa apa care-l curata de „intinare carnii“ (aspectul negativ), gasim untdelemnul pentru ungere (Duhul), care ii confera un caracter sfânt. Ingredientele ce compun untdelemnul exprima felurile harului si gloriei ale lui Hristos. Era interzisa turnarea untdelemnului sfânt pe carnea omului (adica folosirea darurilor Duhului spre gloria omului) sau fabricarea unui ulei de manator (imitatia lucrarilor Duhului Sfânt). Psalmul 133 (v.2) infatiseaza untdelemnul pe cap, coborand pe barba lui Aaron, apoi pana spre marginile vesmintelor sale: o minunata imagine a celor rascumparati

bucurandu-se prin Duhul de perfectiunea Capului lor glorificat si partici pand la aceeasi ungere. In contrast, mirosul placut al tamaiei se inalta necontenit spre Dum nezeu pentru a-l prezenta in detaliu toate excelentele Preaiubitului Sau.

Exod 31:1-18

Sa observam succesiunea verbelor in acest pasaj: am chemat pe nume, am umplut cu Duhul lui Dumne zeu, am dat intelepciune, am randuit. Tot ce este legat de slujire este dirijat de sus, de Dumnezeu Insusi. Nici chiar Moise nu era cali ficat sa aleaga lucratorii. In Fapte vedem cum Duhul Sfant i-a desemnat pe Barnaba si pe Saul pentru lucra rea la care-i chemase Dumnezeu (Fapte 13.2). Desi gur, nu trebuie ca lucratorul insusi sa decida ce vrea sa faca, ci Dumnezeu il randuieste si il umple cu intelep ciunea necesara. Dumnezeu a dat fiecaruia o masura de inteligen ta. In ce fel o folosim pe a noastra? Pentru a ne ocupa cu studii laborioase sau pentru a ne face un trai mai bun? Dar dorinta Domnului este ca, sub influenta Du hului Sau, sa ne folosim toate capacitatile pentru slujirea Lui. In sfarsit, tot Dumnezeu da slujitorilor Sai, impreuna cu slujba, si odihna necesara. Evan ghelia ni-L prezinta pe Domnul chemandu-i pe uce nici, trimitandu-i si, in cele din urma, la intoarce rea lor, luandu-i deoparte ca sa se odih neasca putin (Marcu 6.7, 31). In acest pasaj, o dih na ia forma sabatului. „Sabatul a fost facut pentru om“, a spus Domnul Isus (Marcu 2.27). Sa-l mul tumim lui Dumnezeu pentru odihna pe care ne-o da.

Exod 32:1-10

Am fi dorit sa putem trece imediat de la descrierea cor tului, din cap. 31, la construirea lui, in capito lul 35. Dar, vai, intre acestea doua s-a interpus un episod trist in istoria acestui biet popor. Toc mai cand, pe munte, Dumnezeu ii dadea lui Moise legea, in vale poporul si incepuse sa calce primele doua porunci. Si, in timp ce Domnul ii dadea slujitorului Sau instructiuni cu privire la inchinarea fata de El, Israel instituia un cult idolatru. Cat de mare este perversitatea si nerecunostinta omului si cat este de dispus sa uite bunatatea lui Dum nezeu! (Psalmul 78.11; 106.19-23). „Idola tria“ nu este numai pacatul lui Israel sau al natiunilor. Amintind de aceasta scena, apostolul Pavel este ne voit sa-i puna in garda pe crestini (1 Co rinteni 10.7, 14). Un idol este orice ia in inimile noastre locul care l se cuvine numai lui Isus. Poate fi ca un vitel de aur:1) dupa chipul dumne ze ilor lumii (egiptenii se inchinau la boul Apis),2) turnat in tiparele imaginatiei omului, cu alte cuvinte, purtandu-i amprenta,3) slefuit cu o u nealta de sculptor – rod al stradaniilor noastre (Isaia 44.10,12).Toate acestea pot avea loc a tunci cand am pierdut din vedere intoarcerea Mijlo citorului nostru, Hristos, aflat acum in cer, cum Moise era odinioara pe munte.

Exod 32:11-20

Domnul ii spusese lui Moise: „Poporul tau pe care tu l-ai scos din tara Egiptului s-a stricat“ (v.7). Moise insa li raspunde: Nu, ci acest popor este al Tau, pe care Tu l-ai scos ... (v.11). In consecinta, nu se poate ca Tu sa-i nimicesti. In Ioan 17, Domnul Isus, rugandu-Se pentru ai Sai, li spune Tatalui: „Sunt ai Tai“ (v.9). Aici Moise este un aparator talentat. Inainte protestase ca nu era inzestrat cu talentul de a vorbi frumos, ca nu era om cu „vorbire usoara“ (4.10), dar acum inima ii bate pentru

Israel si, din belsugul inimii sale, cat de bine stie sa plede ze prin Duhul in favoarea poporului lui Dumnezeu! Totusi, inflacararea lui Moise nu l-ar fi putut opri pe Domnul sa-l nimiceasca pe Israel, daca Legea care-i condamna ar fi fost aplicata imediat cu strictete. Unul dintre aceste doua lucruri trebuie sa ia inlaturate: Legea sau poporul vinovat. In harul Sau, Dumnezeu pune deoparte Legea, astfel incat Moise, intr-un gand cu Dumnezeu, sfarama cele doua table de piatra de piciorul muntelui. Cand Domnul Isus a venit intr-o lume vinovata, nu a venit pentru a aboli Legea, ci, dimpotri va, El a implinit-o in chip desavarsit, inainte de a-i indura blestemul pe cruce (Matei 5.17-18; Galateni 3.13).

Exod 32:21-35

Moise a fost cuprins de indignare. Inainte plin de zel pentru popor in fata Domnului, de asta data este plin de zel pentru Domnul inaintea poporului. El ia deoparte pe Aaron, dar acesta se scuza, in loc sa se umileasca. Apoi fiilor lui Levi li se da o sarcina grozava, pentru a ne arata ca slava lui Dumnezeu trebuie sa aiba prioritate fata de legaturile de familie sau de prietenie. Fiii lui Levi sunt credinciosi si Domnul va tine cont de aceasta mai tarziu, incredintandu-le slujba corului lui (Deut. 33.9-10). Dumnezeu nu ne va fi losi fara sa ne fi probat credinciosia. In final il gasim pe Moise din nou la spartura, ca mijlocitor. Spre deosebire de Aaron, el expune cu plet faptele, fara a ascunde nimic. Spera sa faca ispasire pentru popor si se ofera pe sine in susi in locul lor. In aceasta privinta se aseamana cu Pavel, cel care marturisea ca dorea sa fie: „anatema de la Hristos, pentru fratii mei, rudele mele dupa carne“ (Romani 9.3, vezi nota i). Dar un asemenea sacrificiu nu este posibil; Scriptura declara: „Un om nu va putea nicidecum sa-l rascumpere pe fratele sau, nici sa dea lui Dumnezeu un pret de rascumparare pentru el“ (Psalmul 49.7) si: „Fiecare dintre noi va da socoteala despre sine insusi lui Dumnezeu“ (Romani 14.12). Nu mai Hristos poate face ispasire pentru pacatos, pentru ca El insusi a fost fara pacat.

Exod 33:1-11

Cuprins de o manie sfanta, Moise a distrus vitelul de aur si a ordonat pedeapsa, apoi a informat poporul ca Domnul nu va merge cu ei, dupa care a facut ceva neasteptat: si-a ridicat un cort in afara taberei, departe de ea. A incetat el sa-si iubeasca poporul? Dimpotriva, a dat cea mai puternica si mai indiosatoare dovada de dragoste, cerand ca, in locul lor, el sa fie sters din cartea Domnului. Altul era motivul iesirii lui din tabara. Din cauza pacatului comis, norul nu mai putea ramane deasupra taberei, asa ca, pentru a recupera pretiosul stalp de nor, era necesar ca Moise sa iasa din tabara lui Israel. Evrei 13.13, referindu-se la acest pasaj, ne ajuta sa intelegem aceasta chemare: „Deci sa iesim la El, afara din tabara, purtand ocară Lui“. Pentru a asculta acest indemn, multi rascumparati s-au despartit de religii formale si de biserici crestine organizate, pentru a cauta in simplitate numai prezenta Domnului Isus (Matei 18.20). Priviti-l pe Iosua! Desi tanar, a inteles ca fericirea lui consta in a nu se departa din prezenta lui Dumnezeu. Aceasta este o imagine a comuniunii neintrerupte si a bucuriilor care ne asteapta in locul unde Domnul ne-a promis ca va fi.

Exod 33:12-23

În afara taberei, Moise putea vorbi cu Dumnezeu față în față (v.11). Care este subiectul acestor conversații? Lăsați și lăsați poporul și stați reziși trista. Moise este simbolul Unuia mai mare: al Fiului care vorbește cu Tatăl despre cei din lume care l-au fost dati (Ioan 17.6). „Arată-mi dar căile Tale, ca să Te cunosc“ (v.13), a cerut omul lui Dumnezeu și apoi a mai cerut ca Domnul să fie cu ei. Comparați aceste cereri cu dubla rugăciune a psalmistului: „Arată-mi calea pe care să umblu ... Duhul Tău cel bun să mă conducă într-o țară a dreptății“ (Psalmul 143.8, 10). „Dacă nu merge față Ta cu noi, nu ne sui de aici“ (v.15), se roagă mijlocitorul credincios. Și Dumnezeu cedează. S-a spus că El nu găsește nicio dată credința prea îndrăzneată și inima Lui se bucură când li cerem lucruri grele. În final, Moise l-a făcut o a treia cerere Domnului, încă și mai îndrăzneată: să vadă gloria Lui (v.18). El nu avea să o vadă decât din spate (adică în urmele lăstate de dragostea Lui). Ne gândim la cere reza pe care l-a făcut-o Domnul Isus Tatălui, că, acolo unde este El, să fie și ai Săi împreună cu El, că să privească gloria Lui (Ioan 17.24). Aceasta este dorința Lui cea mai prețioasă. Este oare și dorința noastră?

Exod 34:1-11

Cerându-l Domnului să-i arate gloria Lui, Moise se aștepta fără îndoială la o viziune izbitoare, ca cea descrisă în cap. 24.20. Dar Dumnezeu avea să-i reveleze ceva foarte prețios într-un cu totul alt fel: „gloria harului Său“ (Efeseni 1.6). El i se descoperă slujitorului Său ca un Dumnezeu „binevoitor și milos, încet la mânie și bogat în îndurare și adevăr“ (v.6). Să remarcăm două condiții care ne permit să ne bucurăm de aceasta: (1) „Fii gata ... dimineată“, îl îndeamnă Domnul pe Moise. Fie ca Domnul să ne dea în fiecare zi minea a cea în inimă pregătită pentru a gusta harul Său! (citiți Psalmul 63.1-3). (2) Omul lui Dumnezeu trebuia să rămână în crăpătura stâncii, imă gine a lui Hrisostov lovit, care acum le spune alor Săi: „Rămăneți în Mine ...“ (Ioan 15.4). Dar harul lui Dumnezeu nu trebuie să ne facă să uităm cărua irea Lui. Din v. 7 înțelegem că El iartă „nelegiuirea și răzvrătirea și păcatul“, însă în același timp „nu socotește nicidecum nevinovat pe cel vi no vat“. În cap. 33.3, Domnul declarase: „Eu nu Mă sui în mijlocul tău, pentru că ești un popor cu grumazul întepenit“. Și tocmai acesta este motivul pentru care Moise cere prezența Lui (v.9). După revelarea a ceea ce este Dumnezeu, îndurător și acordând favoare, este că și cum Moise ar fi răspuns: tocmai de un Dumnezeu că acesta are nevoie poporul.

Exod 34:12-26

Pentru a doua oară, Moise este cu Dumnezeu pe munte timp de patruzeci de zile. Ca urmare a celor petrecute, Dumnezeu Se face cunoscut ca un „Dumnezeu gelos“ (v.14), care dorește să fie singurul la care să se închine poporul Său. Nu că idolii l-ar fi făcut o căt de mică nedreptate; pentru că ce rivalitate putea exista între Creatorul lumilor și dumnezeii de aur, de piatră sau de lemn, lu crati de mainile oa menilor? El este „gelos“ atât pentru că știe că ferici reza alor Săi constă în a-L iubi nu mai pe El și că idolii îi vor dezamăgi mereu, dar și pentru că iubi reza lor, atât de slabă, are totuși o mare însemnătate în inima Lui. Întăia epistolă a lui Ioan, care vorbes te cel mai mult despre iubi reza divină, se încheie cu îndemnul: „Copilasilor, păziți-va de idoli!“, „Fereste-te să faci legământ cu locuitorii țării în care vei intra, că să nu fie o cursă în mijlocul tău“, avertizează Domnul, Cel care cunoaște și cursa și căt de înclinați suntem să cadem în ea. El adaugă: „nu cumva ... să fii invitat și

sa mananci din jertfa lor“ (v.15). Anumite invitatii sunt in adevar curse. Sa avem cura jul sa le refuzam! Sau, mai bine, sa ne purtam astfel incat nici unul sa nu doreasca sau nici macar sa nu gandeasca sa ne invite (1 Regi 1.9, 10).Cu privire la ceea ce I se cuvine, Domnul repeta aici unele ins tructiuni date in capitolele 21-23.

Exod 34:27-35

Este imposibil sa ai legatura cu Dumnezeu si sa te bucuri de revelatiile harului Sau fara a o arata si in afara. Fata lui Moise stralucea, desi el nu stia. Printr-o fata fericita, fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie sa arate in mod natural celor din jur fericirea lui. Fie ca lumea sa vada in noi reflectandu-se ceva din iubirea lui Isus! Pavel le explica corintenilor de ce Moise isi punea un val pe fata sa. Inainte de venirea Domnului pe pamant, chiar reflectarea gloriei divine nu putea fi suportata de omul pacatos, ci trebuia ascunsa. Dar „valul este desfiintat in Hristos“ (2 Corinteni 3.14). In adevar, cand a venit Domnul Isus, Dum ne zeu a putut fi vazut in El in toata gloria harului Sau. Ca urmare, acum, prin credinta, Il privim pe Domnul Isus „cu fata descoperita“ si suntem, sub aspect moral, „transformati“ in acelasi chip, din glorie spre glorie“ (2 Corinteni 3.18).Un alt privilegiu al lui Moise era acela de „a vorbi cu El“. Expresia se repeta de trei ori in aceste versete. Ce onoare pentru un om al lui Dumnezeu si ce dovada de intimitate! Nu este oare o legatura intre comuniunea neintrerupta cu Domnul si o fata radioasa? Fie ca Domnul sa ne ajute sa le experimentam si pe una si pe cealalta.

Exod 35:1-19

Cortul era pe cale sa fie construit. Cu aceasta ocazie sunt enumerate pentru a doua oara diversele materiale folosite, pentru a ne aduce aminte ca una este a cunoaste si alata este a face. In acest timp, inainte de inceperea lucrului, este din nou pusa problema sabbatului (v. 1-3). Inainte de a intreprinde o lucrare, oricare ar fi aceasta, este necesar sa fi petrecut timp in prezenta Domnului, sa fi stat «jos» inaintea Lui, odihnindu-ne sufletul si duhul in sentimentul dependentei noastre. La picioarele Domnului Isus a invatat Maria sa slujeasca cu intelepciune (Luca 10.39). Si tot acolo a cunoscut momentul potrivit de a-si aduce mirul (comp. cu v.8) pentru a-l raspandi pe picioarele Invatatorului.Remarcam numarul variat de obiecte pe care trebuia sa le aduca israelitii, de la aur si pietre pretioase, pana la carligele cortului si frangiile care sustineau edificiul (pentru a sustine adevarul). In aceasta lunga lista, fiecare putea gasi ceva de adus. Si voi, dragi prieteni care-L cunoasteti pe Domnul, puteti contribui la zidirea Adu narii. O slujba facuta in mod discret, bucuria de a „face milostenie“ (Romani 12.8) si rugaciuni la zi pentru marturia crestina sunt la indemana oricui. Si sunt placute Domnului.

Exod 35:20-35

Israelitii puteau aduce numai ceea ce nu dadusera inainte pentru vitelul de aur (32.3). Vom putea inchina in slujba Domnului nu mai ceea ce nu am folosit deja pentru lume. Sa nu ne ripsim deci tineretea.Cine au fost cei care au dat? „Fiecare om pe care il misca inima lui si fiecare om pe care il indemna duhul“ (v.21). Aceasta este esentialul! Sa-L iubim pe Domnul, Adu narea, pe aproapele nostru, iata conditiile fundamentale atat pentru a face o lucrare buna, cat si pentru a aduce un dar.

Pe langa toate acestea, ceea ce nu izvo raste din dra goste de regula nu este bine infaptu it.Unele lucruri puteau fi facute in casa, in fami lie, de exemplu cusutul. Nu trebuie sa ne ima gi nam ca a lucra pentru Domnul inseamna in mod necesar a fi evanghe list sau misionar intr-o tara indepartata.Sa luam nota de serviciul femeilor. Daca nu toate erau „iscusite“ sau intelepte (v.26), toate puteau avea, la fel de bine ca si barbatii, tragere de inima sa faca sau sa dea ceva pentru san ctuar (Tit 2.5).Unora, Dumnezeu le-a pus pe inima sa dea invatatura (v.34). Fie ca El sa puna pe inima altora sa asculte! Asa vor putea toti sa faca o slujba inteleapta.

Exod 36:1-13

Intr-o scurta para bola a evangheliei dupa Marcu, Domnul Se prezinta ca un stapan care a plecat de acasa dupa ce a dat de lucru robilor Sai. El a lasat „fiecaruia lucrarea lui“ (Marcu 13.34). Cu exceptia portarului, natura acestor lucrari nu este precizata. In absenta Lui, Domnul a pregatit o indatorire pentru fiecare dintre ai Sai, in raport cu varsta sa si cu capaci tatile sale. Intr-o alta parabola, cea a talanti lor, vedem ca stapanul, la intoarcerea sa, cere socoteala lucratorilor sai. Unii dintre ei pri mesc o recompensa, altii sunt dati de rusine (Matei 25.14-30). Am facut noi, fiecare in parte, ceea ce astepta Domnul de la noi?Lectura noastra de astazi ne invata ca multe daruri sunt aduse prea tarziu. Momentul pen tru a indeplini o slujba sau pentru a aduce un dar trecu se. Probabil ca multi au muncit din greu, dar nu de indata. Si ceea ce nu aducem imediat poate sa nu mai fie necesar in momentul cand in sfarsit ne decidem: este prea tarziu, ocazia este pierduta. Ce lectie impor tanta pentru noi!„Cortul era una“, concluzioneaza v.13. „Este un singur trup“, declara Efeseni 4.4. In ciuda di vi za rii crestinatatii in numeroase deno minatii, Dumnezeu vede Adunarea Sa ca fiind un intreg.

Exod 36:14-34

Materialele fusesera stranse, lucratorii fuse sera desemnati: va incepe constructia Cortului. In toate a ces tea vom avea ocazia sa vedem mai multe ima gini si sa desprindem invata turi noi.Intai sunt enumerate invelitorile. Prima, facuta din zece covoare, descrisa in v.8-13, nu putea fi vazuta decat dinaun tru, la lumina sfesnicului, cand preotul era in Locul Sfant. Tot asa, felurilele gloriei ale lui Isus pot fi intelese si apreciate numai in lumina Duhului Sfant, in prezenta lui Dumnezeu. Pe de alta par te, prin cea de-a patra invelitoare, facuta din piei de vitel de mare, cor tul, spre deosebire de templele antice (si de cladirile religioase moderne), nu prezenta in ex terior nimic de natura sa atraga atentia. Aceasta ne amin teste de Cel care „n-avea nici frumuseti, nici stralucire ca sa ne atraga privirile, nici o infatisa re ca sa-L dorim“ (Isaia 53.2; Ioan 5.41). Sa ne pazeasca Domnul de atractiile lumii si de spiritul ei, sa ne fereasca sa dorim gloriile ei trecatoare sau sa iesim in evi denta mai mult decat Domnul nostru.Asezate stabil pe pedestale de argint, scan durile, imagine a celor rascumparati, ne amin tesc de indemnul apostolului: „Stati astfel tari in Domnul, preaiubitilor!“ (Filipeni 4.1).

Exod 36:35-38, 37:1-16

Minunata perdea care despartea Locul Sfant de Locul Preasfant era sustinuta pe patru stalpi. Fi rea omeneasca a lui Hristos, asa cum ne-o dez va luie evanghelistii, este un subiect ineputabil pentru adorare si inchinare. El este Mesia al lui Israel (Matei), Robul credincios (Marcu), Fiul Omului (Luca),

Cel care a venit din cer (Ioan). Fiecare fir: albastru, purpuriu, stacojiu sau in subtire rasucit, fiecare aspect al firii Sale, deasa varsit in sine, se intretese cu celelalte in chip minunat, alcatuind intregul, care este viata Domnului nostru Isus Hristos. Dar aceasta viata, asa frumoasa, cum era, nu ne putea aduce la Dumnezeu, ci, dimpotriva, ea accentua adanca noastra mizerie morala. Era nevoie de moartea Lui. Si, ca semn, chiar in momentul cand Mantuitorul Isi dadea viata pe cruce, Dumnezeu a rupt perdeaua, deschizand pentru inchinatori „calea noua si vie“ catre El (Evrei 10.20). Apoi au fost facute chivotul si masa. Drugii cu care erau transportate acestea prin pustiu ne fac sa ne gandim la umblarea Domnului aici, jos. Poleirea cu aur ne aminteste de versetul din Isaia: „Ce frumoase sunt ... picioarele celui ce aduce vesti bune“ (52.7).

Exod 37:17-29

A urmat sfesnicul din aur curat, cu pedestalul lui din aur batut, cu fusul sau, gamaliioarele, potira sele si florile sale, care „erau din el“ (v.17). Dumnezeu Isi gaseste placerea sa repete in detaliu toata plinatatea (numarul 7) roadelor si a frumusetilor acestui sfesnic, simbol al lui Hristos, neintrecut de nimeni in nici una din gloriile Sale. Dar sa nu uitam ca sfesnicul era din aur batut si ca era alimentat cu untdelemn fara drojdii (27.20), descrieri care ne amintesc de suferintele Celui care a venit ca adevarata lumina in intuneric si care nu a fost primit. Raspuns, El straluceste acum in sanctuar, unde ai Sai pot sa-L contemple prin credinta. Altarul de aur, care era tot in Locul Sfânt, inaintea perdelei dinauntru, este inca o imagine a Celui care este centrul adorarii noastre, in Numele caruia ne apropiem de Dumnezeu pentru a ne inchina si pentru a beneficia de lucrarea Sa mijlocitoare. Tamaia adusa acolo, daca ne referim la capitolul 30.34-38, era „dupa arta celui care face mir: sarata, curata, sfanta“. Diferitele uleiuri din care era alcatuita ne vorbesc de aspecte ale perfectiunii Fiului lui Dumnezeu si de valoarea ei pentru Tatăl, caruia ii sunt oferite aceste calitati desavarsite. Untdelemnul sfânt pentru ungere este, in mod similar, pregătit conform instructiunilor din cap. 30.

Exod 38:1-20

Altarul de bronz ne aminteste ca Dumnezeu a oferit prin cruce o solutie pentru starea noastra pacatoasa. Dar multi credinciosi sunt tulburati de pacatele comise dupa convertire. Pot oare a cestia sa-si piarda mantuirea? Nu! Binecuvantat fie Dumnezeu! Asa cum i-a spus Isus lui Petru: „Cine s-a scaldat“ – o spalare care pentru un credincios se face o data pentru totdeauna (vedeti 29.4) – „nu are nevoie sa i se spele decat picioarele“ (Ioan 13.10). Aceasta spalare a picioarelor dupa mers, si a mainilor pentru lucrare, se facea la ligheanul de bronz, care era confectionat din acelaasi material ca si altarul, pentru a ne invata ca pacatele comise dupa convertire Il costa pe Cel care a facut ispasire pentru noi tot atat de mult ca si pacatele noastre dinainte. Dar noi putem (si trebuie) sa le marturisim lui Dumnezeu, care este credincios si drept ca sa le ierte, datorita lucrării Domnului Isus (1 Ioan 1.9). De la v. 9 la 20 se prezinta facerea curtii. Gasim masurile portii (v. 18): doua zeci de coti, adica aproximativ zece metri. Aceasta este o imagine a usii harului, larg deschisa pentru sarmanii pacatosi, si a caili usoare prin care Evanghelia permite tuturor sa se apropie de cruce (altarul de bronz). Au trecut oare toti cititorii nostri prin aceasta usa?

Exod 38:21-31

Dumnezeu cere ca levitii sa faca un inventar exact al celor confectionate si date pentru Casa Lui. El nu uita nimic, nici ultimul ac, nici cel mai marunt carlig, stiind cat l-a costat pe fiecare dintre cei care au adus obiectele. Domnul Isus, stand in fata intrarii in tezaurul Templului, pri vea mul timea care-si aducea darurile si El a apreciat in mod deosebit cei doi banuti adusi de o vaduva saraca, pentru ca acest dar insemna pentru ea predarea deplina, acestia fiind „tot ce avea ca sa traiasca“ (Luca 21.1-4). Ligheanul de arama mentionat ieri vorbeste in acelasi fel. Era facut din oglinzile femeilor care, urmandu-l pe Moise, au iesit afara, la cortul intalnirii (v. 8). In prezenta lui Dumnezeu si prin zelul pentru casa Lui, inimile lor au fost miscate sa renunte la preocuparea cu propria persoana, sugerata de oglinzi (Matei 16.24-25). Si acest lucru este apreciat de Dumnezeu si consemnat in Cuvantul Sau. Cat despre argintul strans la numaratoarea poporului, el a fost folosit pentru facerea postamentelor stalpilor si scandurilor. Toata are la baza glorioasa rascumparare al carei simbol este argintul (vezi Numeri 3.48) si pe aceasta se intemeiază fiecare credincios in parte pentru a ramane in credinta.

Exod 39:1-21

In descrierea vesmintelor sfinte ale lui Aaron se adauga un detaliu (v. 3), care nu apare in cap. 28: firele efodului trebuia sa se impleteasca cu fire subtiri de aur. Gloria divina a Marelui nostru Preot straluceste intre toate trasaturile umanitatii Sale sfinte. Sa le contemplam in Evanghelii. El doarme la carma pe capatai, dar in urmatorul moment linisteste vantul si marea. Plange la mormantul din Betania, dar aceasta tocmai inainte de a-l invia pe Lazar. Plateste birul, dar cu o moneda gasita in gura unui peste pe care El l-a creat. La fiecare pas, aurul divinitatii Sale se arata in imprejurarile cele mai obisnuite ale vietii Lui ca om, ca Om al durerii. Caracterul unitar al gloriilor lui Isus este intarit prin lantisoare, monturi, snururi si inele – care realizau imbinarea acestor vesminte unele de altele. Cu privire la Hristos, nu putem lasa deoparte nimic, nu putem pune la indoiala nici un adevar in parte fara a-l nega in totul. Vai! In istoria Bisericii sunt prea multe exemple de in drazneti care nu s-au temut sa faca asemenea lu cruri. Dumnezeu sa ne ajute sa recunoastem cu mintea si cu inima toate perfectiunile morale, oficiale si personale, cu care este investit Domnul Isus!

Exod 39:22-43

In cap. 39 si 40 se repeta mereu expresia: „dupa cum poruncise Domnul lui Moise“. Nimic nu era lasat in seama imaginatiei celor care faceau lucrurile si acelasi lucru este valabil si astazi cu privire la inchinarea crestina. Biblia ne invata tot ce trebuie sa stim despre felul in care Dumnezeu doreste sa I se aduca inchinare. A adauga ceva la acestea sau a inlocui ceva prin ceea ce ni se pare mai bun n-ar fi pura neascultare? Si in acelasi timp pretentie! Cu ce drept deci dem noi ce li este placut lui Dumnezeu? Priviti la denumirile crestine cu clerul lor, cu organii zatiile lor si cu ceremoniile lor pompoase! Dumnezeu «nu a poruncit» aceste lucruri si, in consecinta, credintioșii care cunoaste Cuvantul nu poate lua parte la ele. Spre deosebire de randuiriile Vechiului Testament, dintre care unele ne-au fost prezentate in cartea Exod, „adevaratii inchinatori“ se adreseaza Tatalui „in duh si in adevar“ (Ioan 4.23, 24). Formele exterioare ale unei religii firesti (car năle) si

ceremoniile ei au fost lasate deoparte si inlocuite prin lucrarea Duhului Sfânt. Noi nu mai avem inaintea ochilor simboluri si umbre pentru inchinarea noastra, ci avem realitatea lucrurilor eterne.

Exod 40:1-19

In ziua intai a lunii intai, Moise este invitat sa ridice cortul cu mobilierul lui, imagine a noilor relatii ale lui Dumnezeu cu poporul Sau. Toate lucrurile au fost facute noi si Domnul Insusi S-a ingrijit de toate. Ramana sa fie pusi in slujba preotii: „Sa apropii pe Aaron si pe fiii lui“ (v.12). Ne gandim la omul care a pregatit o cina mare si l-a trimis pe robul sau sa spuna invitatilor: „Veniti, pentru ca acum toate sunt gata!“ (Luca 14.17). Sanctuarul fusese pregatit pentru inchinator; era nevoie ca si inchinatorul sa fie pregatit pentru sanctuar: „sa-i speli ... sa-i imbraci ... sa-i ungi“. «Spalati, indreptatiti, desavarsiti, intram in Locul Sfânt ...» – spune o cantare. Si pentru preot incepeau indatoririle sfinte, in ordinea potrivita: altarul de bronz, ligheanul, intrarea in Locul Sfânt, arderea tamaiei pe altarul de aur. Sa mai zaborvim noi, cand Dumnezeu Insusi spu-ne: „Sa apropii“, cand Marele nostru Preot, adevaratul Aaron, intrand in sanctuarul ceresc, spune: „Iata-Ma, Eu si copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu“ (Evrei 2.13)?

Exod 40:20-38

Sanctuarul si obiectele necesare pentru inchinare au fost pregatite pana in cele mai mici detalii si au fost asezate fiecare la locul potrivit. Moise a terminat lucrarea, ceea ce ne aminteste de Cel care i-a putut spune Tatalui: „Am sfarsit lu crarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac“ (Ioan 17.4). Dar credinciosia lui Moise peste toata casa lui Dumnezeu, men-tio-nata in Evrei 3.2, ... este numai o umbra a credinciosiei Fiului, „credincios Celui ce L-a randuit“. El L-a descoperit pe Tatal, Si-a sfintit „fratii“, a ridicat cat adevaratul cort al carui Mare Preot este, a stabilit o noua ordine a lucrurilor (nu a celor vazute, materiale), prin care Il putem cunoaste pe Dumnezeu, ne putem apropia de El si li putem sluji (vezi si Evrei 8.1, 2). Minunatul Cort, cu care ajungem la sfarsitul studiului asupra cartii Exod, a ilustrat pentru noi multe aspecte ale lucrarii lui Hristos si consecintele acesteia. Cea dintai consecinta este ca Dumnezeu coboara in glorie ca sa locuiasca in mijlocul poporului Sau (v.34, 35). Astfel ca, pe temeiul lucrarii terminate a lui Hristos, Dumnezeu Duhul Sfânt a coborat pentru a alina Biserica, pentru a fi, conform Ef. 2.22, „o locuinta a lui Dumnezeu in Duh“. De atunci, in ciuda declinului, El este prezent acolo ca o calauza, conducand poporul lui Dumnezeu, asa cum o facea pentru Israel norul de deasupra cortului.

Structura cartii Exod

„Si Domnul i-a zis lui Moise: „Intra la faraon si spune-i: Asa zice Domnul: «Lasa pe poporul Meu sa plece, ca sa -Mi slujeasca».“ Exod 8.1

Cartea Exod a fost pe drept numita «cartea rascumpararii». Rascumpararea este subiectul ei principal, fie ca o privim din punct de vedere istoric, pentru poporul Israel, fie ca o privim din punct de vedere simbolic, pentru credinciosul din vremea de acum. Cartea din Noul Testament care corespunde cartii Exod este Epistola lui Pavel catre Romani, in special cu privire la ispasire si la

eliberarea de pacat. „Exod“ inseamna „iesire“, un nume potrivit pentru cartea care descrie iesirea israelitilor din Egipt si de sub robia lui faraon – imagini binecuvantate cu privire la eliberarea noastra de robia pacatului si de sub puterea lui Satan.

Iata un mic sumar al acestei carti:

- Capitolele 1–18 – Eliberarea din Egipt;
- Capitolele 19–24 – Legamantul cu Iahve;
- Capitolele 25–40 – Cortul.

Moise este personajul principal din cartea Exod. El este astfel o imagine potrivita a lui Hristos, Conducatorul nostru, care ii conduce pe cei rascumparati prin pustie (Evrei 3.1,2). Exista, de asemenea, o comparatie interesanta intre nasterea lui Moise si cea a lui Hristos. Cartea Exod incepe cu descrierea nasterii lui Moise si a felului in care a fost salvat de decretul lui faraon dat impotriva copiilor evrei de parte barbatesca. Acest lucru a avut loc la patru sute de ani dupa promisiunea lui Dumnezeu fata de Avraam (Geneza 15.13). Noul Testament incepe dupa patru sute de ani de tacere intre cartea Maleahi si Evanghelia dupa Matei, care, la randul ei, incepe cu prezentarea Eliberatorului care a venit pentru a mantui pe poporul Sau de pacatele lor. Mai mult, vedem ca, dupa nasterea lui Hristos, Irod a dat o porunca – la fel cum a facut faraon – ca pruncii din Betleem sa fie omorati, insa Domnul Isus este tinut in siguranta si este trimis ... in Egipt!

“Si sa- Mi faca un lacas sfant, ca sa locuiesc in mijlocul lor. Potrivit cu tot ce- ti arat, modelul cortului si modelul tuturor uneltelor lui, asa sa faceti.” Exod 25.8,9

Exod este o carte a simbolurilor. Am vazut deja ca Moise este un simbol, insa gasim si altele: mielul de Paste, simbol al lui Hristos, Pastele nostru; Marea Rosie, simbol al mortii lui Hristos pentru noi; apele de la Mara facute dulci prin lemnul care a fost aruncat in ele, simbol al amaraciunii pacatului, inlaturata prin cruce; cele douasprezece izvoare de la Elim, simbol al inviorarii si al odihnei venite prin slujirea Duhului Sfânt; mana, simbol al lui Hristos venit din cer si al umblarii Lui aici, ca Om. Aceasta este o lista incompleta, fiindca Exodul este foarte bogat in simboluri. Ele sunt umbre ale lucrurilor viitoare (Coloseni 2.17).

Cortul este insa acela care ne ofera o imagine completa a lucrurilor ceresti si a lui Hristos. A doua jumatate a cartii Exod se ocupa cu planurile, cu constructia si cu uneltele cortului. Acesta constituie un studiu bogat cu privire la lucrarea de rascumparare implinita de Hristos si, de asemenea, cu privire la adevarul mare ca Dumnezeu pregateste un sanctuar pentru a locui in mijlocul poporului Sau (Exod 25.8; 40.33,34; Efeseni 2.21,22).

Cortul, prin toate materialele si partile sale, prezinta Persoana si lucrarea lui Hristos ca Mijlocitor. El este de asemenea o imagine a lucrurilor ceresti, potrivit cu Evrei 9.23. Cortul prezinta totodata, in mod simbolic, calea de apropiere a omului pacatos de Dumnezeu. Descrierea lui incepe cu chivotul, in Exod 25.10, fiindca chivotul reprezinta manifestarea lui Dumnezeu catre om – cel mai inalt simbol al lui Hristos. Prezentarea lui se sfarseste, in Exod 40.34, cu norul gloriei Domnului, care l a umplut,

acesta fiind semnul locuirii lui Dumnezeu in mijlocul poporului Sau.

Cititi cartea Exod si bucurati va de mana!

clickbible.org